SOLDATUL

Nr. 255 | APARE MARȚEA, JOIA și SAMBATA | Foaie de lămuriri și informații pentru ostași | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

PLANURILE MOSCOVEI ȘI REALITĂȚILE RĂSBOIULUI

Idealurile, cari ne mână în lupta noastră de la Răsărit se înfățișează tot mai curate și mai nobile, pe măsură ce însuș războiul ne justifică jertfa și truda ce facem. Noi nu puteam sta cu brațele încrucișate, când armatele bolșevismului nesătul amenințau existența noastră ca neam de pe pământul drag al Basarabiei, și nici n'ar fi însemnat, că ne-am ispăvit misiunea, dacă ne-am fi mulțumit să împingem primejdia de la Prut la Nistru. Fiecare zi din cele aproape 21 de luni de război în Răsărit, dovedește, că Uniunea Sovietică și-a pus în cumpăna acestui război toată lăcomia ei de stăpânire nedreaptă asupra popoarelor libere ale Europei și că cei dintâi sortiți să cadă pradă puhoiului roșu am fi fost noi, poporul român.

Dar mai presus de orice, lupta noastră este o luptă pentru drept și dreptate. Uzurpătorii comuniști de la Moscova nu ascund planurile lor de bolșevizare a lumei și în aceste năzuințe nebune, ei și-au însușit și au depășit vechile tendințe ale diplomației tariste, cari țineau să întindă stăpânirea rusească asupra gurilor Dunării și asupra Strâmtorilor și să facă din Marea Neagră o mare exclusiv rusească. Bolșevicii înțeleg să împingă mai departe aceste vechi tendințe moscovite și să-și întindă puterea lor tiranică, mult în Apus. Până unde merg faptele Kremlinului Roșu e greu de precizat, fiindcă după fiecare împrejurare favorabilă, pretențiile diplomației sovietice se modifică și cresc. In Aprilie 1941, Moscova încheiase cu guvernul rebel al generalului Simovici de la Belgrad un tratat de alianță, care lărgea sfera de amestec sovietic în Europa, până pe țărmurile Adriaticei. După încheierea actului secret, numit Charta Atlanticului, la care Stalin n'a participat, dar despre conținutul căreia a fost informat, Moscova a formulat noui pretenții, cari merg până la ocuparea peninsulei Scandinave la Nord, și cu o zonă de influență sporită în Apusul european. Atitudinea Moscovei față de conferința dela Casablanca, dovedește că îngâmfarea conducătorilor sovietici nu cunoaște margini, căci Stalin pretinde să aibă cuvântul hotărîtor în toate probleme mondiale.

Desigur toate aceste fenomene sunt numai manifestări teoretice ale unei stări de spirit, pe care nu le explică situația reală a războiului. Dar nu e mai puțin adevărat, că starea de spirit există, că ea ne privește în mod direct și că numai lupta noastră dârză din Răsărit nu-i îngăduie să devină o îngrozitoare realitate pozitivă. Continuând lupta din Răsărit alăturea de armatele germane și europene aliate, noi ne apărăm dreptul nostru la viață națională liberă, iar ca să ne asigurăm o existență pașnică și rodnică pe ziua de mâine trebuie să nimicim fără crutare, deplin, până în rădăcinile ei, puterea armatelor roșii și forța destructivă a ideii comuniste.

D. I. Cucu

Intr'un post înaintat, apărarea liniilor de luptă e activă *(S. M. P.).*

BOLȘEVICII ȘI LEGILE RĂZBOIULUI

O veche maximă română afirma că în timpul războiului legile sunt fără putere. Aceiași maximă adăuga însă: „Dar prin aceasta nu se suspendă nici dreptul divin, nici cel omenesc".

Un jurist din timpurile mai noui avea o concepție și mai aproape de realitate afirmând că „Războiul este o continuare a politicei prin alte mijloace.

Războaiele s'au născut odată cu omenirea. Neînțelegeri au existat întotdeauna între semeni. Câteodată aceste neînțelegeri au putut fi înlăturate prin bune învoeli. De cele mai multe ori însă popoarele au recurs la arme pentru a hotărî de partea cui este dreptatea.

Din cele mai vechi timpuri, beligeranții au înțeles însă, așa după cum spuneau Romanii, că nici dreptul divin și nici dreptul omenesc nu trebuie călcat în picioare, numai pentrucă acel cu care stai față în față îți este dușman. Și atunci s'a convenit în decursul vremurilor să se stabilească anumite legi, drept internațional, care preciza armele cari puteau fi folosite de adversari, unul împotriva altuia, modul cum trebuesc tratați prizonierii și mai ales distincțiunea care trebuia făcută între soldați și restul populației.

Dreptul internațional, foarte mărginit la început, a câștigat tot mai mult teren iar în vremurile moderne a ajuns la forme mult mai înobilate.

In principiu, războiul este purtat numai de soldați. Bătrânii, femeile și copiii n'ar trebui să sufere pe urma războaielor. Aceasta este bine înțeles o dorință a făuritorilor dreptului internațional, deoarece în realitate lucrurile se întâmplă cu totul altfel.

In războiul de azi, cel mai mare dintre războaiele cari au fost vreodată pe pământ, era natural să se ridice această chestiune și să se caute să se păstreze de către părți regulele internaționale, mai ales că înversunarea cu care se ducea războiul, atrăgea după sine în mod firesc încălcarea acestor legi.

Din nenorocire popoarele au înțeles prea puțin rostul moralei internaționale. Femeile, copiii au fost expuși acelorași pericole, orașele fiind bombardate fără milă, distrugându-se astfel numeroase vieți, cari ar fi trebuit să fie păzite de aceste lovituri. Și trebuie accentuat că acei cari au inițiat războiul aerian în felul cum se duce azi au fost dușmanii Axei.

Incălcarea dreptului internațional, a moralei și a omeniei, a fost făcută într'o măsură și mai mare și aproape necunoscută în vremurile moderne, de către comuniști.

Ne aducem aminte de discursul d-lui general Pantazi, ținut la Radio nu prea de mult, în care a înfierat cu drept cuvânt barbaria armatei roșii, care, a călcat în picioare toate legile firii, coborând demnitatea de om în rândul animalelor.

Cu ocazia eliberării Basarabiei și Bucovinei de Nord au fost descoperite sute și mii de cadavre, aruncate unul peste altul în câte o groapă comună. Nenorocitele victime au fost supuse mai întâi chinurilor cele mai groaznice și apoi îngropate încă în viață fiind. Toți cei uciși erau persoane civile, bătrâni, femei și copii, cari nu luptaseră împotriva rușilor și deci nici o lege a războiului nu le da drept comuniștilor să-i ucidă. Dar atunci România nici nu se găsea măcar în război cu U.R.S.S. și deci orice act de brutalitate împotriva populației era o încălcare gravă a dreptului internațional.

Sălbătăcia rusească a eșit la iveală în tot timpul războiului. Prizonierii de război au fost schingiuiți, și apoi uciși. Răniții au fost lăsați fără nici o îngrijire medicală, mai mult decât atât, schingiuiți și ei.

Se cunosc cazuri în cari prizonierii germani sau români au reușit să scape din captivitatea rusească. Lucrurile povestite de aceștia întrec orice închipuire omenească. Comuniștii s'au dovedit mai răi decât cele mai hidoase dintre fiare. O fiară îi ia doar viața omului, în timp ce fiarele roșii îi supuneau pe prizonieri la cele mai neauzite chinuri, luându-le viața numai încetul cu încetul și în tot acest interval de timp bucurându-se de chinurile victimelor.

Lupta din răsărit a luat proporții uriașe. Europa întreagă a înțeles semnificația acestui război. Cu cât sălbăticia rusească e mai mare, cu atât dârzenia tuturor trebuie să fie și mai mare pentruca nebunia roșie să fie stârpită și legile civilizației și culturii să fie reintronate.

Atâta timp cât Rusia comunistă e încă puternică și amenințarea rusească o realitate, nici un popor civilizat nu poate sta și aștepta liniștit sfârșitul războiului. E o problemă de care începe să-și dea seama până și cei cari azi nu sunt încă în tabăra dușmanilor Rusiei.

Aniversarea independenței slovace

La Bratislava s'a sărbătorit în ziua de 14 Martie 1943 a patra aniversare a independenței Slovace. In capitala țării românești s'a sărbătorit cu aceiași căldură aniversarea independenței țării vecine și amice. Ministrul Slovaciei la București a ținut să sublinieze în cuvântarea ținută la sărbătorirea aniversării țării sale, această împrejurare. „Căci nicăeri în altă parte, nu s'a întâlnit mai multă înțelegere și mai multă prietenie pentru Slovacia, decât în România".

Prietenia româno-slovacă nu este o prietenie de ocazie. Cele două țări au tot interesul pentru a fi unite printr'o colaborare sinceră și nimic pentru a fi despărțite.

Neamul nostru are altă rădăcină decât poporul slovac. Este totuși uimitor cât de mare e asemănarea între români și slovaci. Hărnicia, obiceiurile, gesturile, istoria lor, toate sunt asemănătoare.

In Europa de mâine, fiecare popor va trebui să-și aibă locul său și dreptatea fiecăruia să triumfe. Noi și slovacii avem acelaș ideal și aceleași împliniri.

Deși nu sunt decât patru ani dela înființarea statului Slovac, legăturile culturale dintre români și slovaci au depășit mult obișnuitele legături dintre țările vecine.

Astăzi limba română se predă în 4 școli slovace. O serie de cărți românești au fost traduse în limba statului vecin. „Ion" al lui Rebreanu, „Meșterul Manole" al lui Octavian Goga, au fost printre primele traduceri. Schimbul de cântăreți dintre cântărețiia dela Opera din București și Opera din Bratislava a adâncit și mai mult aceste legături. Expoziția de artă plastică românească organizată în capitala Slovaciei ne-a făcut cunoscut sufletul și ne-a înfrățit și mai tare idealurile.

In afară de legăturile culturale, legături de alianță ne impun toată dragostea pentru poporul slovac. Alături de armatele române, slovacii luptă cu acelaș elan pe frontul din răsărit. Brava armată slovacă a fost în nenumărate rânduri citată alături de armata germană, pentru fapte de arme de o vitejie exemplară. Sângele și oasele soldaților slovaci s'au risipit pe întinsul câmpiei rusești alături de ale soldaților români, fiind convinși și ei ca și noi, că războiul victorios din răsărit va aduce cu sine împlinirea dreptății slovare și române.

O societate Româno-Slovacă înființată în Capitală sub presidența profesorului Ion Lupaș este menită să închege și mai mult nedesmințita prietenie româno-slovacă.

Ion Munteanu

Pagina Literară

„GIUDECATA“ LUI CRĂCANĂ

de GR. PATRICIU

— „Ia vezi cât marchează aparatul?” zic eu șoferului, care a oprit mașina aproape de casă. Flacăra unui chibrit scapără în noapte:

— „65, conașule”.

— „Și... scăzând reducerea?”.

— „Dă, cum socotiți și dumneavoastră! Da n'am să vă dau restu la sută”.

Vocea mi se pare cunoscută. Mă uit cu atenție la el: fața asta oacheșă, dinții albi, ochii lucitori și semnul de lângă tâmpla dreaptă...

— „Măi, n'ei fi tu, cumva, Ion Crăcană dela Fălticeni?”

— „Ba chiar eu îs, conașule. Dumneavoastră sunteți *domnul locotenent*. Să iertați că nu v'am cunoscut, așa în țivil”. (N'am făcut oștirea împreună, dar Crăcană m'a apucat cu tunica militărească pe care o purtam, îndată după demobilizare, în casa ospitalieră a unui boier moldovean

— „Păi, să schimbăm atunci, mădeva. Uite colo o cârciumă deschisă. Hai și tu și, de bine ce te-am văzut, să te cinstesc cu o țuică caldă.

Crăcană aruncă o pătură peste radiator și intrăm înăuntru. Până să fiarbă țuica, mă uit lung la dânsul și, ca o cascadă îmbelșugată, îmi năvălesc în minte o sumedenie de anecdote *„dela Crăcană citire”* — cum zicea stăpânu-său de pe-atunci, la care, în timpul războiului pe când comanda, cu gradul de colonel, garnizoana Fălticeni, Crăcană fusese ordonanță. — Una, mai ales, mă face să zâmbesc; o istorie pe care colonelul mi-a povestit-o într'o seară, la masă:

Crăcană iubea cu patimă o fetișcană, bălaie și „împlinită”, slujnică la o familie de ovrei, vecină cu casa colonelului. Aproape de Paști — era în 1917 — Crăcană și-a sacrificat pe altarul iubirei; toate rublele strânse de pe la ofițerii ruși ce veneau la ospețele stăpânului său și i-a făcut Axiniei — așa o chema — un „trusou” complet.

— „Mi-era mai mare dragul s'o privesc”, povestea el, când o vedeam așa de... *ajustată!”* (și Crăcană mângâia cu mâinile, șoldurile unei amfore imaginare).

Dar Crăcană nu cunoștea inima femeilor. A doua zi după ce s'a văzut „întolită”, Axinia a fugit la Iași în tovărășia unui muscal. (De-atunci, să nu-i mai vadă pe Ruși în ochi; iar la petrecerile pe cari Crăcană le oferea —numai el știe cum — camarazilor ce treceau prin Fălticeni, toasturile lui se încheiau invariabil: „Gios cu Rușii!”). Câteva zile, Crăcană s'a perpelit ca pe jăratec. O sete nestinsă de răzbunare, îl uscase ca pe-o scândură. După o săptămână i-a cerut colonelului o voie de două zile și a plecat la Iași, după fugară s'o *„giudece”*.

Și-acolo, în furnicarul de localnici și streini, instinctul lui de amorezat „tradus” a dibuit-o. Axinia intrase „giupâneasă 'n casă” la niște boieri refugiați, ce ședeau tocmai în vârful *„Tătărașilor”*. Dând mereu ocol casei cu pricina, Crăcană s'a întâlnit cu „patrula”. Și — vezi, când vrea norocul! — șeful patrulei, sergent de grăniceri, se întâmplase să fie vechi cunoștință, dela balurile cu cari Crăcană își cinstea camarazii în trecere prin Fălticeni. Și le spune Crăcană toată povestea: — „Iaca și iaca... și așa și pe dincolo...” și camarazii, mișcați de nenorocirea lui, îi făgăduesc tot sprijinul, „la un caz”. Pe 'nserat, după o zi de pândă, steaua cea rea a Axiniei o făcu să scoboare, pe ulița, la vale. Crăcană s'a dat după un zăplaz și, când i-a venit bine, i-a ieșit drept în față. Axinia s'a făcut ca turta de ceară. Da' Crăcană, cu prefăcută bucurie:

— „Hei, bună seara domnișoară. Ce mai faci, cum o mai duci?” Și pe urmă, fără nici o tranziție: — „Păi bine fă, Dumnezeu mătii — ei, acolo! — cine ți-o făcut ție, fă, cataveica asta?” (Și-o scutura de mânecă).

— „Tu mi-ai făcut-o, Ionică”.

— Da cămeșa? Da rochița? Da colțunii? Da cioboțălili? Cine ți le-o cumpărat?...”

— „Cine să mi li cumpere? Tu mi le-ai cumpărat, Ionică *dragă”*.

— „Apoi dacă ți le-am cumpărat eu, să chiamă că's a meli și ti rog să faci bunătate să te disbraci și să mi le dai, iaca chiar acu, pi loc”.

Axinia întrevăzu toată tragedia:

— „Șăguiești, măi Ionică? Da ci ești țâgan — Doamne iartămă! — să mi le iei înapoi?”

Cuvântul scăpat de pe buzele Axiniei, căzuse ca o picătură de ulei pe un jăratec încins.

— „Scoati-li!” răcni Crăcană. Și începu s'o desbrace.

Axinia roti privirea, căutând un sprijin. Dar nimeni, decât patrula, nu se vedea pe uliță. Zâmbetul complice al „camarazilor” îi luă orice nădejde, iar oțelele sclipitoare ale baionetelor dela armă îi dădeau fiori prin spate. Începu să se desbrace repede-repede și, rând pe rând, rochia, ciorapii și pantofii, căzură în cataveica întinsă pe trotuar. Când ajunse la cămașă, fata începu să scânceească:

— „Cum ti 'nduri di mini, măi Ionică, să-ți bați gioc-și să mă vadă goală tăți de pe uliță!”

— „Nu-i nimic, las să vadă”, răspunse flegmatic Crăcană, „că ci-au văzut ei Rușii, poate să vadă și Românii”.

Axinia rămase „aproape” goală. Trei lucruri îi lăsase Crăcană (fiindcă nu i le dăduse el, nu de alta): cerceii din ureche, la gât o salbă de mărgele de sticlă colorată și, în picioare, de-asupra genunchilor, o pereche de jartiere roșii *(„calțavete”*, cum zicea Crăcană).

— „Amu, domnișoară, fă bini și ia-o 'nainte, di vale, că te-agiung și eu”. Și-și duse mâna la centiron. Dar Axinia nu mai aștepta altă poftcală. Și, svâcnind ca o căprioară, o rupse de fugă, la vale, spre *Târgul Cucului*. Iar Crăcană își „săra” inima și chiuia în urma ei, cât ce putea, ca la „goană”:

— „Uuu-ta-na-na-na-na!...”

Evocarea acestei scene, pe care par'c'aș vedea-o aievea, mă face să râd. Zâmbetul meu se oglindește pe fața lui Crăcană. Râde și el, fără să știe de ce. „Băiatul” ne aduce, pe o tăviță, felegenele cu țuică fierbinte.

— „Cum mai stai cu Rușii, măi Crăcană?” îl întreb eu.

— „Gios cu ei, conașule!” răspunde Crăcană convins, ducând felegeanul la gură.

ZIDIREA LUMII

de ZAMFIR ARBORE

Când s'a gândit Dumnezeu de a sădit lumea, a zis către îngerul cel mare peste toți îngerii:

— Haide, Satanail, să zidim lumea.

— Să mergem, prea Sfinte, răspunse îngerul. Și au mers ei cât au mers, până au dat de malul mării. S'a oprit Dumnezeu și a zis lui Satanail:

— Vezi tu marea aceasta? Scoboară-te în fund și adu-mi o mână de nisip; dar bagă de seamă: când vei lua nisipul, să zici: „iau pentru Dumnezeu”.

Și s'a scoborît de pe malul cerului și s'a scufundat în mare; iar când să ia nisipul, a zis: „iau pentru mine și pentru Dumnezeu”. Când să iasă din apă, deschide mâna îngerul și vede că apa i-a smuls nisipul din mână. Vede Dumnezeu ce a făcut îngerul și-i zice: „De ce esti viclean? Du-te iarăș și adu nisip”.

A doua oară Satanail a pățit la fel. A văzut el că nu-i chip să-l înșele pe Dumnezeu și când s'a scufundat a treia oară, a luat nisipul în gură. Ieșe apoi din fundul mării și aduce lui Dumnezeu nisip în mână. Dumnezeu a luat nisipul și l-a împrăștiat în toate părțile. Satanail rădea, gândindu-se că Dumnezeu și-a împrăștiat nisipul, iar el îl ține pe al lui în gură. Tocmai atunci Dumnezeu zice: „Am să blagoslovesc pământul să crească”; și l-a blagoslovit cu mâna sa sfântă. Nisipul a început să crească, și nisipul din gura lui Satanail a-șijderea. Vede Satanail că i se umple gura cu pământ și începe să scuipe, ca să răsufle. Și unde a scuipat Satanajl, s'a făcut munte. „Vezi ce ai făcut?”, zise Dumnezeu.

Și s'a dus Dumnezeu de culcat ca să se odihnească o leacă. Satanail își zice în gândul său: „Să-l ridic așa cum doarme și să-l înnec în mare”. Și ridică Satanail pe Dumnezeu și-l duse spre mare; când ajunse, văzu că a crescut pământul așa de mult, încât s'a oprit tocmai în cer. A văzut Satanail că nu dă de mare și a apucat spre Răsărit. Când acolo, acelaș drum. A mers el spre Apus, iar nu dă de mare. Ce să facă? S'a speriat Satanail și a dus pe Dumnezeu pe locul unde se culcase să se odihnească.

Când s'a trezit Dumnezeu, Satanail i-a zis:

— Haide, Doamne, să sfințești pământul.

„Lasă că nu trebue”, i-a răspuns Dumnezeu, „că l-am sfințit Eu azi noapte, când m'ai purtat dela Răsărit la Apus”.

Așa s'a zidit lumea și a pățit rușine Satanail.

Câte puțin din toate cele

Noutile rezultate ale cercetărilor anatomiștilor germani

In ultimii zece ani anatomiștii germani au publicat 900 de lucrări științifice asupra celor mai diferite ramuri ale acestui vast domeniu de știință care dovedesc că structura corpului omenesc și a funcțiunilor sale nu este încă complect cunoscută. In anul 1939 s'au împlinit 100 de ani de la descoperirea celulelor corpului de către Schwann. De atunci cercetările în această privință au continuat și s'a constatat că la toate viețuitoarele corpul constă din celule și că și substanțele intercelulare joacă un deosebit rol funcțional. Celula constă din nucleu, citoplasmă și centriol. Nucleul are câteodată cromosomii în condiții defavorabile pentru cercetări. Lucrările noui se preocupă îndeosebi de dimensiunea nucleului. S'a încercat deasemeni, pentru constatarea fenomenelor ce se desfășară la cromosomi, influențarea despărțirii nucleului. Pischinger a cercetat influența diferitelor substanțe fixative asupra structurii nucleului celular. Multe lucrări se preocupă cu structura fină a musculaturii scheletului, relevându-se cele ale lui Voss ți Watzka. Alți anatomiști s'au consacrat studiului structurii vaselor. Deasemenea s'au făcut cercetări noui asupra vaselor sanguine. Inimii, asupra rolului glandei tiroide pentru economia căldurii corpului, asupra sîngelui, ficatului, căilor respiratorii. Și pielea a fost mult cercetată în ultimii 10 ani. S'a putut constata că fiecare fir de păr omenesc, fără excepție, servește simțului pipăitului și este prevăzut cu nervi, într'un mod anumit.

Dece mișcă șarpele limba?

Cercetări întreprinse de zoologul Dr. Kahmann din Muenchen, au dovedit că mișcările limbii șarpelui sunt în legătură cu o ciudățenie a organului său olfactic. Șarpele trebue să miște limba pentru ca să poată mirosi. Șerpii și șopârlele au pe lângă nasul propriu zis, încă o altă pereche de organe de miros numite organe Jacobson, cu care animalele miros numai ceeace au în gură. La mulți șerpi și șopârle mirosul prin nas este slab, în timp ce celelalte organe olfactice funcționează mult mai bine. Deoarece aceste animale depind de simțul mirosului, la căutarea prăzei și a partenerului pentru împerechiere, organul lor cel mai desvoltat de miros fiind ascuns în gură, ele trebue să introducă substanțele mirositoare în gură. La aceasta le servește limba, în cele mai multe cazuri bifurcată, care țâșnește din gură și se mișcă repede și ritmic. Astfel limba preia substanțele aromate și le transmite cerului gurii, organelor de miros.

Cea mai mare peșteră de ghiață din lume

In munții Tenen din provincia Salzburg în Ostmark a fost descoperită de curând de către cercetători gomani o nouă peșteră uriașă. Această lume de basm, care are o suprafață de 30.000 metri pătrați și ganguri acoperite cu ghiață pe o distanță de 40 km. este desigur cea mai mare peșteră de ghiață din lume, descoperită până în prezent. Peștera se găsește aproximativ la înălțimea de 2000 m. deasupra nivelului mării. Cele mai mari bolte ale peșterii au înălțimea de 50 și 60 m.

Şoaptele servesc numai inamicului. Nu-l ajuta prin răspândirea svonurilor. Există oameni lipsiţi de caracter, care le cred.

Frate lângă frate

In grelele evenimente ce-au survenit în anul 1940 şi cari au atins adânc prestigiul nostru de popor paşnic şi dornic de libertate, cei cari-au suferit mai mult au fost refugiaţii, acei nevinovaţi locuitori ai satelor subjugate, cari trebuiau să părăsească totul şi să ia drumul pribegiei, fără rude, fără prieteni. Ei s'au îndreptat cum era şi natural, spre inima caldă a ţării, care i-a primit cu toată căldura şi înţelegerea, căutând să le micşoreze cât mai mult durerea şi nostalgia căminurilor părăsite. Mulţi n'au avut vreme să-şi strângă nici cele necesare unei călătorii atât de neprevăzute, nici măcar o parte din lucrurile gospodăriei lor. 'Au plecat goi, fără bani şi numai cu mâncare pentru o zi două. Câte tragedii au cunoscut aceşti oameni năpăstuiţi în zilele de refugiu, nu poate să-şi închipue nimeni, în special cei din Ardealul de nord cari trebuiau să se travestească, călătorind numai noaptea, pe drumuri pe cari foarte puţini le ştiau. Sub ameninţarea permanentă a morţii, convoiul acesta nevinovat, a reuşit să-şi găsească liniştea sufletească nădăjduind că odată Dumnezeu va coborî cu dreaptă-i judecată, să pedepsească pe cei cari nu au altceva de făcut, decât să jindulască la avutul şi femeea altuia. Deopotrivă de surprinşi, fără să aibă timp nici să se desmeticească bine, au fost basarabenii, cari n'au ştiut nimic până în ziua plecării. Bolşevicii, în goana lor setoasă după cuceriri uşoare, n'au respectat nici termenul convenţional pentru retragerea populaţiei civile, şi au năvălit ca lăcustele peste câmpiile bogate ale provinciei dela Nistru. Câte lacrimi au curs din cauza sălbaticilor bolşevici şi câte suferinţi au dus în sufletele lor pe tot timpul refugiului patriarhalii locuitori ai Basarabiei, au plătit din plin hoardele lui Stalin, atunci când au fost alungate în mod ruşinos de glorioasele armate române.

Toţi aceşti fii credincioşi şi sbuciumaţi ai neamului au găsit o caldă primire din partea confraţilor, cari au înţeles toată durerea lor şi au căutat să-i ajute cât mai mult posibil. De curând, un gest adânc înţelegător şi patriotic vine să ne mărturisească gândul celor ce luptă pe front în linia I şi grija de tot ce există sbucium şi nevoe românească. Comisariatul general al refugiaţilor din Transilvania de Nord, a primit din partea unei unităţii de pe front suma de 9000 lei, provenită din donaţiile ostaşilor, cu rugămintea de a se împărţi această sumă unor copii refugiaţi săraci. Gestul atât de frumos şi de simbolic vine încăodată să arate adevărata dragoste de frate a românului şi înţelegerea lui mare pentru cei lipsiţi.

Constantin Salcia

O nouă concepţie în Biserică

I. P. S. Patriarhul Nicodim a aprobat în principiu un proect prin care preoţii vor fi folosiţi în raport cu vocaţia pe care-o au, cultică, misionară, administrativă etc., fiind încadraţi într'o activitate cât mai potrivită însuşirilor lor. Vor dispare prin urmare diverse grade care puneau în stare de inferioritate pe aceşti apostoli ai credinţei, egali prin har divin înaintea lui Dumnezeu. Diferenţierea este cât se poate de bine venită, dând astfel posibilitate fiecărui preot să-şi manifeste adevăratele lui înclinări sufleteşti, după pregătiri. Rolul lui în legătură cu masele populare este cât se poate de însemnat, mai însemnat decât al învăţătorului sau al medicului. Vom explica: Preotul făcând legătura între om şi Dumnezeu, cu darul blândeţii lui, poate întotdeauna inspira încredere unui bolnav care îi destăinue boala în toate amănuntele ei, lucru ce nu l-ar face medicului de care are teamă întotdeauna. Prin urmare, preotul poate descoperi diverse boli contagioase pe care apoi să le semnaleze medicului. Preotul este adevăratul părinte al fiecărui cămin. Cuvântul lui cald, plin de încredere, poate vindeca atâtea boli sufleteşti, fiind singurul căruia i se pot spune tainele ascunse în suflete şi atâtea suferinţe cari mocnesc. Pe altă latură de idei, preotul poate fi un bun misionar, intervine întotdeauna unde apare o sectă religioasă primejdioasă, care tinde la molipsirea maselor. Porneşte atunci o adevărată propagandă creştină din casă în casă. Le arată adevărata cale a credinţei, adevărata cale a fericirii cereşti pe care trebue s'o urmeze toată lumea. De cele mai multe ori focarul eretic dispare şi sătenii îşi urmează drumul cel adevărat, plini de încredere şi duh dumnezeesc. Proectul propus de forul conducător, dorit de-atâta timp de slujbaşii altarului, vine să facă mare dreptate, punând pe fiecare în locul câştigat prin merit, după calităţile sufleteşti cu care-a fost înzestrat.

De asemenea, unii din ei pot fi folosiţi în administraţie, la statistici, la lucrări de monografii, etc., unde întotdeauna a fost nevoe de oameni pregătiţi. Câţi nu sunt svârliţi prin cine ştie ce cătun perdut în colţ de ţară, care pot fi capabili de lucruri mai mari, dar cari n'au prilejul să se evidenţieze, cum bunăoară şi învăţătorii fraţi de apostolat şi ideal cu preoţii. In România nouă a Mareşalului Antonescu era necesară o asemenea măsură, deoarece tocmai pe astfel de principii se bazează temelia de mâine a statului pe care-l clădesc cu sângele lor ostaşii noştri, porniţi la luptă cu preoţii în frunte ca întotdeauna. Şi preotul s'a dovedit a fi şi un bun soldat, care oricând e gata să se sacrifice pentru binele neamului.

Deaceea ne bucură orice măsură luată pentru înlesnirea misiunii lor şi aşezarea în adevărata lor valoare spirituală.

CONDUCEREA BOLŞEVICĂ DEVINE EVLAVIOASĂ?

In ultima vreme propaganda sovietică luptă pe toate căile să convingă pe aliaţi că, în definitiv, regimul bolşevic nu ar fi atât de odios cum a fost înfăţişat de presa europeană. In Rusia Sovietică fiecare cetăţean are libertatea să-şi manifeste simţămintele religioase, se poate închina şi, dacă timpul îi permite, poate intra chiar în biserică, unde la orice oră din zi şi noapte preoţii slujesc în odăjdii scumpe şi se roagă pentru „nefericita" armată sovietică, pusă în inferioritate faţă de trupele „cotropitoare". Se spune că s'ar fi dat ordin să fie căutaţi toţi preoţii deportaţi în fundurile Siberiei şi aduşi cu onoruri în oraşele sovietice pentru a implora mila Domnului.

In acelaş timp se spune de către aceiaşi propagandă că nu au fost „lichidaţi" decât preoţii care duceau o vădită politică împotriva siguranţei raiului bolşevic. Şi pentru a spulbera „minciunile" burgheze, Sovietele au găsit o metodă din cele mai pioase şi anume: Acolo unde există prizonieri români, ei sunt zilnic binecuvântaţi de preoţii cuviosi cu crucea în mână şi cu patrafir. Bineînţeles că s'au răspândit milioane de fotografii de acestea sub formă de manifeste aruncate din avion, odată cu bombele, asupra poziţiilor româneşti.

„Se întâmplă în adevăr o minune" şi-ar putea spune acei ce cunosc tot aşa de bine ca şi noi, ororile săvârşite asupra preoţilor şi credincioşilor în decursul celor 25 de ani de bolşevism.

După documentele deţinute de Vatican, nu mai puţin de 750 de preoţi au fost deportaţi între 1939—1941 din ţările baltice şi transportaţi pe una din cele mai îngrozitoare insule din Oceanul Inghetat, insula Soloveţki. Nu ne interesează deocamdată că Sovietele afirmă că sunt numai 150 şi nu 750 de preoţi pe insula morţii. Un singur fapt e important: că aceşti preoţi există acolo. Dar asta e o poveste veche

Astăzi conducerea bolşevică încearcă o împăcare cu biserica. Şi o încearcă după metodele bine cunoscute în cinism şi neruşinare. Pune să se deschidă bisericile, să se tragă clopotele şi cine ştie dacă nu i-a dat şi un răgaz prin care toţi proletarii sunt obligaţi să ia parte la slujba religioasă.

Oamenii hrubelor din Kremlin însă nu vor putea înşela pe nimeni. Noi ştim bine ce încredere se poate acorda spuselor bolşevice. Fiecare încercare se loveşte de spectrul milioanelor de credincioşi şi preoţi ucişi într'un sfert de veac. Dacă astăzi bisericile din Rusia Sovietică sunt deschise, credincioşii sunt urmăriţi şi însemnaţi în cartea neagră a agentului din G. P. U. Nenorocitul e ridicat noaptea şi trimis pe lumea cealaltă.

Mascarada stalinistă poate continua în toată voia Noi ştim ce ne-ar aştepta în cazul când bolşevicii ar vedea bisericele Europei, cum le-ar transforma în grajduri, în cinematografe şi bordeluri pentru fericirea proletarilor din toate ţările lumii".

Cap. t. r. L. Veita
Reporter de război S.M.P.

SERGENTUL PUZDERIA LEPĂDAT

In ziua de 21 Mai 1942, sergentul Puzderia Lepădat, din compania de pionieri a unui regiment de Vânători, pornind la atac pentru cucerirea cotei 177,4 a căzut cu faţa la inamic, sfredelit de un glonte, după ce cucerise o cazemată inamică ce apăra cu îndârjire cota.

Iată cum povesteşte un camarad eroismul acestui brav ostaş, ce s'a jertfit pentru ţară :

— La primirea ordinului de atac, sergentul Puzderia a pornit în fruntea grupei pe care o comanda cu multă dibăcie şi sânge rece. Inamicul care trebuia să fie răpus în ziua aceea, era puternic fortificat în cazemate din care ne împroşca cu foc necruţător fără încetare.

Pe sergentul Puzderia nu-l speria însă mogâldeţele lor de beton şi fier şi porni cu grupa sa prin focul deslănţuit de cazemată. Când se apropie îndeajuns lasă trei oameni să tragă de front asupra cazematei, iar el cu ceilalţi manevră cota pe dreapta pentru a-i cădea în spate. In timpul acestei acţiuni de flanc, executată cu pricepere şi curaj, sergentul Puzderia este rănit la mână de un glonte inamic. Nu dă însă nici o atenţie rănii. Continuă să înainteze în fruntea băieţilor, îmbărbătându-i.

Focul inamic este tot mai puternic, silindu-ne să ne târâm pe brânci ca pisicile, străbătând obstacole prin salturi repezi. Nu mai este mult...

Pândind momentul prielnic, sergentul Puzderia se ridică, şi mai repede decât gândul, ajunge în spatele cazematei. Lipit de peretele ciupit de gloan-

te, Puzderia se târăşte până aproape de crenelul ucigător şi în clipa aceea trei grenade sburară cu iuţeală înăuntru.

Prima cazemată era astfel cucerită; patru, din cei şapte ocupanţi fiind morţi, iar ceilalţi trei luaţi prizonieri. La 50 metri depărtare, altă cazemată, care observând acţiunea noastră, deschide foc căutând să împiedice instalarea grupei în cazemata cucerită.

Puzderia, cu acelaş sânge rece de până atunci organizează apărarea şi porneşte atacul asupra celeilalte. N'a făcut însă decât trei paşi şi se prăbuşi la pământ cu stomacul perforat de un glonte vrăjmaş.

A murit câtva timp mai târziu cu ochii pironiţi în cerul albastru, ca ochii iubitei sale pe care i-a lăsat lăcrămând în mijloc de drum când a plecat la bătălie.

Locot. rez.
Alicu M. Aurel
Reporter de războiu S.M.P

Cine ascultă, citeşte sau vede material de propagandă inamică şi-l răspândeşte, se pune în slujba duşmanului.

Deci: Luptă contra Propagandei inamice!

Sufletul studenţimii

După — s'o spunem pe faţă — dureroase rătăciri — a căror vină n'a purtat-o întotdeauna, studenţimea română s'a întors la muncă, spre carte, aşa cum îi este menirea şi aşa cum îi stă bine. După tristele experienţe a unor aventuri în care a fost atrasă cu perfidele mijloace ale unor vremi trecute pentru totdeauna, această studenţime, şi cu ea tineretul întregii ţări, s'au trezit la realitate. Poate n'ar trebui să mai vorbim de ce-a fost, dar nu este mai grăitoare şi mai vie forţă a moralei decât în faptul de a pune faţă in faţă ce-a fost şi ce este, pentru a deosebi adevărul de minciună şi binele de rău.

Studenţimea la carte a fost întotdeauna dorinţa şi recomandarea oamenilor de bine ai ţării, acelora cărora anii trăiţi le-a dat înţelepciunea experienţii şi dreptatea judecăţii. O ţară cu un tineret muncitor, serios şi idealist are siguranţa unui viitor bun. Ea va urma o desvoltare normală şi progresivă, care va împlini condiţii pentru o desvoltare şi mai fericită generaţiilor cari vor veni într'un viitor şi mai îndepărtat. Tineretul face legătura între trecut şi viitor.

Înţelepciunea conducerii de astăzi a statului român, pătrunsă de aceste adevăruri s'a întors cu toată grija spre tineretul ţării şi mai ales spre studenţime, care formează elita intelectuală din care profesiunile îşi aleg oamenii de nădejde.

Asistăm de la venirea la conducerea statului a Mareşalului Antonescu la un proces impresionant de armonizare a sentimentelor şi a intereselor dintre clasele sociale, dintre profesiuni şi mai ales, dintre generaţii, ceeace altădată părea imposibil... Aceasta fiindcă s'a întâmplat minunea — căci numai minune poate fi — că toţi şi-au dat seama că nu există decât un interes, al Patriei, în faţa căreia toate celelalte interese cad, trebue să cadă.

La o răscruce a destinului Neamului, studenţimea română a făcut dovada că pe lângă inimă mare şi suflet mult, are şi minte multă şi judecată echilibrată. Din clipa aceea ea a devenit un factor de ordine, de disciplină morală şi intelectuală, de exemplu de muncă şi chiar de jertfă pentru binele Patriei împotriva ameninţărilor din afară şi dinlăuntru.

Astăzi studenţimea, ca factor al acestei noui orientări, este pe drumul mărcţ pe care au mers generaţiile trecute, care au luptat şi au biruit în spirit naţional, ca să ne dea România Mare şi să scrie în istoria lumii veşnicia spiritului românesc.

Conducerea ţării simte pulsul cald al inimilor acestei studenţimi. Ea s'apleacă cu grijă şi dragoste spre ele şi le ascultă, pentru ca din înţelegerea lor să pornească îndrumarea spre mai bine şi îndemnul sborului spre culmile idealului.

Iată tălcul noui prezenţe, de acum câteva zile, în mijlocul studenţimii, a d-lui prim ministru Mihai Antonescu, dascălul inimilor lor şi profesorul aventurilor lor, în care ei văd un ideal de muncă şi de împlinire naţională spre care năzuesc toţi în tinereţea lor.

Mihail Şerban

PAGINA VESELĂ

Moară de... vânt!

Oricât s'a sbătut bietul Stan, n'a avut ce să-i facă. A adus el toate babele din sat, i-a descântat câte toate cele; a chemat și doctori dar degeaba. Mariţa lui nu mai putea fi scăpată. Si-l durea pe bietul om, fiindcă oricât de rea și de lubeață fusese Mariţa, că așa zicea satul, și ce știe tot satul, nu știe bărbatul, dar el totuși ținea la ea.

Acum Mariţa lui trăgea să moară. Preotul o grijise și Stan o păzea, ca cel puțin să nu moară.

Stan, ca să mai stea cu ea de vorbă, o întrebă:

— Mariţico, spune-mi tu, oare m'ai înșelat vreodată? Știi, că satul zice așa și pe dincolo!

— Nu te lua după gura lumii. Uite, să dea Dumnezeu să mă învârtesc pe lumea cealaltă de câte ori te-am înșelat eu pe tine!

A pus mâinile cruce, a oftat adânc și a murit. Apoi bietul Stan a îngropat-o creștinește și a boct-o mai rău ca o femee.

După vreo vâtiva ani de zile i-a venit sorocul să moară și lui Stan. Si a plecat și el pe drumul cel fără întoarcere. Ajuns sus în cer, a dat de sfântul Petre.

— Ce-i cu tineL Cine ești tu?

— Sfinte Petre, eu sunt Stan Păpușă din Valea Rea. Am murit și-am venit și eu ca tot cretinul să-mi iau plata după fapte.

— Bine ai grăit! După câte știu ai fost un om bun. Și locul tău e în rai. Hai, treci!

— Sărut arcapta, sfinte Petre!

Și a intrat în rai, grădina cea fără început și sfârșit a celor buni. Odată intrat aici, a căutat-o pe Mariţica lui în sus în jos, a mai întrebat pe ici, pe colo! Zadarnic! Nimeni nu știa nimic. Într'o bună zi și-a luat inima în dinți și s'a dus la sfântul Petru.

— Sfinte, mă iartă că îndrăsnesc. Eu am avut o nevastă și nu dau de ea... O chema Mariţa...

— Nu știu... Ba mi se pare că da... Ia vino 'ncoace! Nu-i aia de colo, din iad?

— Da, aia este! Ea Mariţa mea... Păi la iad?...

— Sigur! O face pe moara de vânt acolo! A jurat că să se învârtească pe lumea cealaltă de câte ori și-a înșelat bărbatul în viață! Și de când a venit aici, se 'nvârtește tot timpul!

NEVASTA GRIJULIE

El. — *Cum? Nenorocito! Cu secretarul meu?*
Ea. — *N'ai spus că e un băiat excelent care poate să te înlocuiască cu succes peste tot? Am vrut să mă conving și eu! Ce atâtea ifose?*

ORA DE ARITMETICĂ

E dimineață. Elevii clasei II primară deabia au intrat în clasă. Fiecare trage la banca lui așa cum trag viţeluşii seara acasă. O clipă de liniște până se așează în bănci, apoi a'nceput gălăgia. E un fel de zumzet uriaș. Deodată usa se deschide! A venit domnul. Cu catalogul în mână, domnul se urcă pe catedră. Toți copiii se scoală în picioare!

— Bună ziua copii!

— Bună ziua!

Vocile subțiri ale copiilor au răspuns în cor.

— La rugăciune! Să spună rugăciunea Olteanu Victor...

Olteanu, cu glas sonor, spune rugăciunea de dimineață apoi după ce se termină, toți copiii rămân în picioare.

— Stați jos! Despre ce avem astăzi copii? Să spună Șoitarâu Ion...

— Azi avem despre... despre...

— Despre?

— Despre... N'am învățat, domnule, că m'a pus tăticu' să tai lemne!

— Bun! Și după ce ai tăiat lemne?

— M'am jucat...

— Să treci în genunchi! Leneșule! Ia să-mi spună ce avem azi Petrescu Ion.

— Astăzi avem artimetica!

— Cum ai zis?

— Artimetica!

— Nu se zice așa! Se zice „aritmetica"!

— Artimetica!...

— Nu-i bine! zi după mine a-rit-me-ti-că!

— A-rit-me-ti-ca!

— Bine! Așa să zici! Și-acum să zicem cu toții: aritmetica!

— A-rit-me-ti-ca! zic toți elevii în cor...

— Bravo! Da' unde-i prietenul meu Marinache Florea?

— Aici!

— Aha! Da' de ce te-ai mutat? De ce nu stai la locul tău?

— M'a chemat Paulică să-mi arate niște poze și am rămas în banca lui că lipsește Moraru Petre!

— Ce-avem azi?

— Azi avem adunarea!

— Bine! Tu știi să aduni?

— ?!...

— Știi sau nu știi?

— Știu, răspunse în cele din urmă cu glasul pe jumătate.

— Ia ieși la tablă... Ia creta! Așa! Fii atent. Uite, te trimite tatăl tău să cumperi...

— Nu mă trimite pe mine! Pe soră-mea, că eu pierd banii pe drum!

— Ei, asta-i! Se poate? Auzi tu? Scrie acolo: te trimite tatăl tău să cumperi dela prăvălia lui moș Fănache de 5 lei orez, de 7 lei făină... ai scris?... de trei lei o lămâie și de 10 lei zahăr... Ai scris? Așa! Repetă și tu!

Elevul repetă.

— Bine! Ei, câti bani fei la tine pentru toate acestea?

— Nici un ban?

— Cum asta?

— Păi da, domnule! Că noi luăm pe datorie dela mos Fănache!

d. malt.

HAZURI

Boala nevestei

— Ascultă, d-le, nevasta d-tale, a urmat sfatul meu?

— Care sfat?

— Păi l-am sous să numere până ce adoarme!

— Da! L'a urmat întocmai! A numărat până la 180.456!

— Și a adormit?

— Da, de unde? S'a dat jos din pat, că se luminase de ziuă!

Femeie credincioasă

— Cum ai vrea tu să fiu?

— Cum? credincioasă ca un câine! O să fie greu?

— Nu știu! Depinde de tine!

— Adică?

— E simplu! Ca să-ți fiu credincioasă ca un câine trebuie să-mi cumperi un lanț de aur și o scardă de diamante!...

La hotel

— Hotelul dv. e lipsit de confort. Nici măcar apă curgătoare nu are.

— Acest neajuns se poate îndrepta foarte ușor. Pot să vă dau un lighean cu fundul găurit.

Căsătorie

— Am auzit că te căsătorești,

— Da, cu o văduvă.

— Nu faci bine.

— Dece ?

— Fiindcă inima unei văduve se aseamănă cu un apartament în care găsești întotdeauna câte un obiect care a aparținut fostului locatar.

Remediu

— Ei, a avut efect remediul ?

— Băutura contra beției pe care am turnat-o în cafeaua lui bărbatu-meu, fără ca el să știe? Negreșit. De atunci nu mai bea deloc cafea !

La frizer

— Cum să vă tund, domnule?

— In cea mai desăvârșită tăcere!

MESERIE BĂNOASĂ

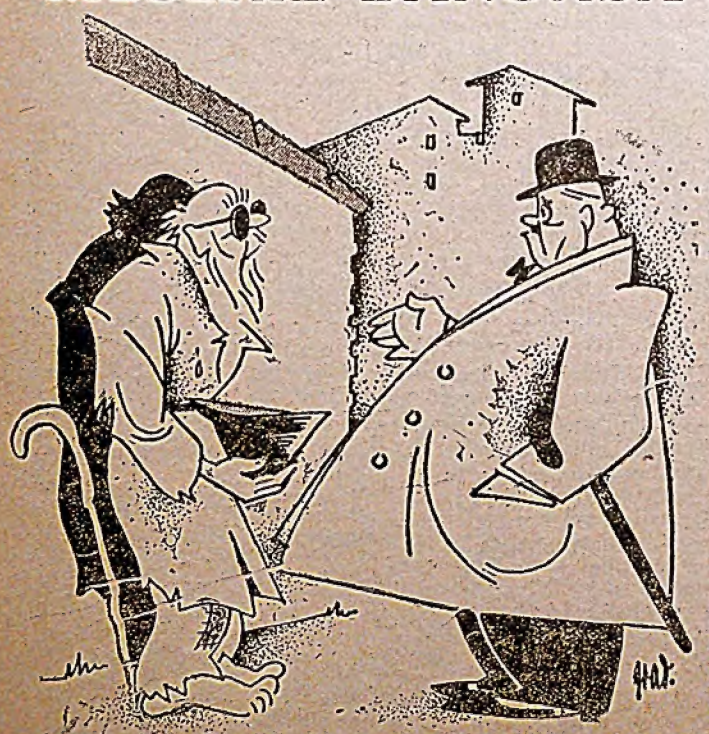

— *Și de când cerșești?*
— *De când mi-am pus în gând să-mi mai cumpăr încă două proprietăți!*

SĂ RÂDEM

Greșeli de tipar

— Eu mă vindec întotdeauna singur după cărți medicale...

— Și nu ție teamă că ai să mori într'o zi din cauza unei greșeli de tipar ?

Ultima

— Vă rog să-mi acordați mâna fiicei dvs.

— Regret, tinere, dar ai făcut prea multe prostii până acum.

— E adevărat. Dar vă făgăduesc că asta-i ultima.

Nu vorbește!

— Dece ești atât de îngândurată Mimi ?

— Dar nu sunt de loc îngândurată !

— De douăzeci de minute n'ai scos o vorbă din gură.

— Nu am nimic de spus.

— Și nu vorbești niciodată când nu ai nimic de spus ?

— Niciodată !

— Atunci vrei să-mi dai 1000 de lei ?

NU SE POATE!

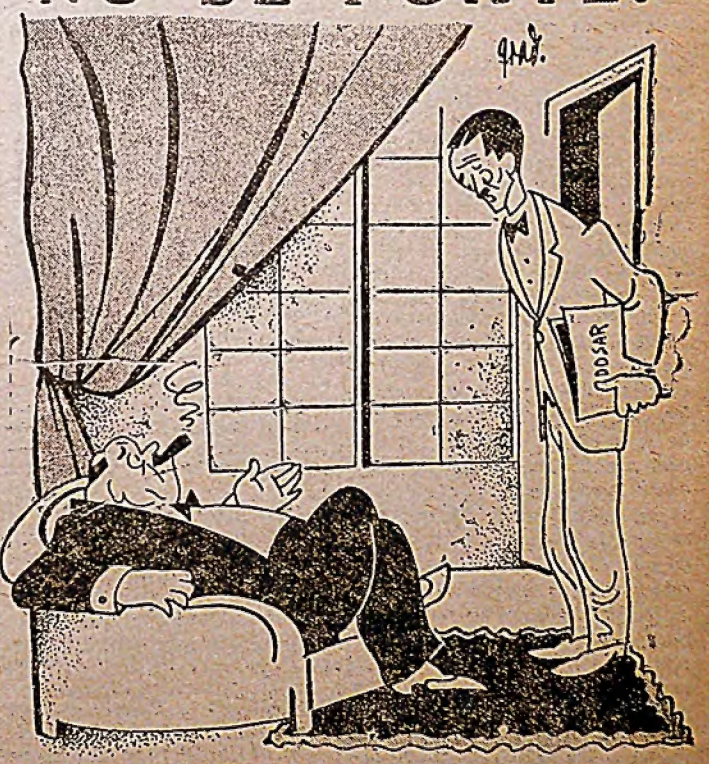

— *Domnule director, aș avea nevoie de un concediu de câteva zile. Mâine mănsor! Puteți să mi-l acordați?*
— *Nu! Iar concediu? Nu se poate!*
— *Vă mulțumesc din suflet! Imi faceți un mare bine!*

CAMARAZI, INSEMNAȚI-VĂ ZILELE ȘI ORELE

EMISIUNILOR PENTRU VOI LA RADIO ROMÂNESC

Una din grijile noastre de căpetenie este să păstrăm cu voi o legătură neîntreruptă prin singurele posibilități ce avem la îndemână de a ajunge până la voi pe front — acest front îndepărtat de strălucitele voastre victorii până la țărmurile Donului și ale Volgei, până în câmpiile Crimeei și crestele Caucazului — și aceste posibilități sunt emisiunile de radio.

Le-am alcătuit cu chibzuință, astfel încât nimic în ceeace vă privește de aproape să nu fie dat uitării și în privința aceasta aveți emisiunile Orei ostașului și ale Poștei Militare radio.

Iar glorioasele fapte de arme pe care zilnic le săvârșiți laolaltă cu marii voștri camarazi germani și italieni frăția nesdruncinată de pe câmpul de luptă dintre ei și voi ajunge la cunoștința voastră prin emisiunile Orelor ostășești româno-germane și româno-italiene.

De aceea vă aducem la cunoștință ordinea în care aceste emisiuni au loc, pentruca să luați cu luare aminte la ele și tot ce vă interesează să nu vă scape.

Iată această ordine:

I. ORA OSTAȘULUI
(se transmite pe Radio-România, 1875 m. lungime de undă Radio-București 364.5 m., și scurtă 32.4 m.)
Lunea, Miercurea, Sâmbăta de la orele 12—13.

POȘTA MILITARĂ RADIO
(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)
In fiecare zi la orele 11.30—12 și 17.30—18
Duminica de la 7.30—7.55 dimineața

III. ORA OSTĂȘEASCĂ ROMANO-ITALIANĂ
(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)
In fiecare Marți dela orele 12—13

IV. ORA OSTĂȘEASCĂ ROMANO-GERMANĂ
(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)
In fiecare Vineri dela orele 12—13

V. ALTE EMISIUNI ROMANEȘTI
(se transmit pe 342,1 m. lungime de undă)
In fiecare zi informații la orele 15.30
Muzică românească: *Marția ora 17*
Joia ora 19
Vinerea ora 17
Sâmbăta ora 10

VI. EMISIUNI SPECIALE
(se transmit pe 391 m. lungime de undă)
In fiecare zi:
dela 12.20—12.30 informațiuni
In fiecare Marți:
dela 16.15—17 ora militară românească

INSEMNAȚI ZILELE ȘI ORELE EMISIUNILOR DE MAI SUS

In Kuban, românii veghează, lovesc din plin și învinge pe dușman

Eroismul maiorului Marinchescu

Luptele din Kuban sunt mai înverșunate ca ori când.

Intregi unități bolșevice care au încercat să sfarme apărarea germano-română, au fost decimate și risipite. Și în toate sectoarele unde forțele sovietice s'au cramponat să reziste pe teren, iureșul româno-german nu a putut fi stăvilit chiar dacă dușmanul a aruncat în luptă numeroși soldați și materiale de războiu mult mai mare ca al atacatorilor.

Repetatele atacuri ale inamicului din cursul lunii Februarie pornite în sectorul Kubanului nu au dus la nici un rezultat, ceeace a hotărât Comandamentul sovietic din acest sector să aducă mari forțe cu care să poată isbi puternic armata germană și română.

Capul de pod Kuban pe care vitejii germani și români îl apărau cu îndârjire, era obiectivul pe care sovieticii trebuiau să-l atingă cu orice risc.

Bazele de atac ale inamicului erau înțesate de oameni și armament greu. Mișcările lui erau însă pândite de flăcăii unui detașament în frunte cu maiorul Marinchescu.

In ziua de 27 Februarie, detașamentul acesta format din luptători încercați, veniți din ținuturile Dunării de Sus, atacă vijelios bazele de atac ale inamicului, provocându-i mari pierderi în oameni și material.

In fruntea detașamentului, maiorul Marinchescu, pătrunde adânc în dispozitivul dușmanului și printr'o acțiune viguroasă și grabnică îl pune pe fugă, acesta lăsând pe poziție multe cadavre și armament.

Bolșevicii din acest sector au fost atât de crunt loviți de vitejii maiorului Marinchescu, încât dezorganizați și demoralizați au renunțat pentru mult timp de a mai pregăti în umbră atacuri pentru a putea isbi din plin pe flăcăii noștri.

Pentru frumoasa acțiune a acestui brav detașament care a atacat prin surprindere obținând rezultate strălucite, Comandamentul german din sector a adus cele mai calde mulțumiri maiorului Marinchescu și vitejilor ofițeri și soldați de sub comanda sa.

Recunoștința și admirația camarazilor germani față de românii cari luptă fără seamăn se accentuiază tot mai mult ca și în trăinicia de arme germano-română, care va duce la isbânda finală.

Vestea acestei biruințe care ne vine din ținuturile de oroz ale Kubanului, ne găsește sufletele deschise, înflorite la începutul acestei primăveri ce înseamnă și preludiul descompunerii și decimării armatei bolșevice pregătită timp de 25 ani pentru a invada Europa.

EROICA LUPTĂ A UNEI DIVIZII DE CAVALERIE

O divizie de cavalerie română, care a contribuit încă dela începutul războiului nostru la șirul de biruințe ale unui an și jumătate, a continuat să-și facă un glorios nume pe toate fronturile unde a fost pusă să lupte.

Pe statul faptelor sale de arme s'au înscris victoriile din Bucovina și Basarabia, dela Ojevo și Liașevți pe Nistru, dela Kriwoje-Osiero, Syrowo și Vradljewka în Ucraina, dela Nipru și dela Marea de Azov.

Unitățile române din toate armele, chemate să desăvârșească libertatea și întregirea, s'au bătut vitejește, cu însuflețire, ca în toate bătăliile unde e vorba de apărarea unui drept sfânt și de împlinirea unui ideal.

E atât de adevărat acest fapt, că mâine, când se va scrie Istoria și când laurii vor trebui puși pe capete de bravi, iar recunoștința distribuită mormintelor, nu se va ști cui să se dea mai întâiu răsplată meritelor.

Căci într'o încordare de puteri și într'o dârză voință de a fi tari, ostași ai călăreției, ai infanteriei, ai artileriei, ai geniului și ai aviației s'au întrecut pe ei, în curaj, în vrednicie, în hotărîrea de a duce războiul până la sfârșit, cu tot convoiul lui de suferințe și jertfe.

Trupele diviziei de cavalerie de care ne ocupăm și-au făcut dovada renumelui câștigat și în epoca de lupte crâncene ce-au urmat îndată de s'a pornit ofensiva de iarnă bolșevică, în Caucazul de Nord și în stepa Kalmucă.

Aci, în această stepă a mizeriei, a găsit puhoiul diviziilor proaspete de siberieni cele câteva regimente de roșiori cari sdrobiseră atacurile bolșevice dela Akimowka.

In zilele sfârșitului de Septembrie 1941, ordinele disperate ale lui Stalin făcuseră să se deslănțuie și acolo o puternică ofensivă, cu divizii proaspete și armament greu, cu scopul de a da pe aliați peste Nipru, spre a cădea în spatele armatelor germane care băteau la porțile Simferopolului.

Dar s'a izbit de sufletul român avântat în luptă, de hotărîrea nestrămutată la jertfă a acelui soldat al nostru, care știe să se bată pentru libertatea sa, pentru credința sa. Departe de a învăța, din cărți vitejia, ostașul român știe, pricepe și are la suflet, ca dintr'o evanghelie a Neamului său, adevărul acela al lui Nicolae Bălcescu, că „cine luptă pentru libertate, luptă pentru Dumnezeu".

Nu mai erau mulți din acei vrednici ofițeri, poate nici toți ostașii aceia neobosiți cari izbutiseră să facă zid de netrecut la Akimowka. Dar atâți câți rămăseseră, purtau în ei, temeinică și întreagă, hotărîrea de a învinge.

Sunt câteodată momente, când într'o voință de om se concentrează toată viața de suferințe și dureri a unui Neam întreg.

Așa i-au găsit bolșevicii pe călărețiî acestei glorioase divizii în pozițiile lor, când, din cauza situației de ansamblu, fiind amenințate stânga și dreapta Marei Unități, Comandamentul său a primit ordin să se replieze depe înălțimile Nord Est Obilnoje pe înălțimile Sud Vest Obilnoje.

Operațiunea nu era deloc ușoară, fiindcă întreruperea luptei și retragerea trebuiau făcute în plină zi. Apoi inamicul continua neîncetat presiunea sa, cu tancuri și mase de infanterie, spre a zădărici mișcările unităților românești. A încercat după aceea să manevreze cu cavalerie, a făcut sforțări după sforțări, dar n'a izbutit. Toate opintirile sale s'au izbit de stânca neclintită a eșalonului de ariergardă a diviziei.

Acest eșalon de ariergardă compus din Escadronul 2 mecanizat de sub comanda căpitanului Florescu Petre, Esc. 2 pionieri de sub comanda căpitanului Condurache Ion și Esc. 3 de sub comanda căpit. Florescu Gh. a sprijinit cu pricepere, curaj și bărbăție, operațiile diviziei, și grosul acestei Mari Unități s'a instalat în bune condiții pe noua poziție aleasă. Acești bravi căpitani, în fruntea oamenilor lor tot așa de neobosiți, au ținut pe loc năvala dușmană contraatacând cu atâta perseverență și avânt, încât nimic nu s'a mai ales din toate jertfele făcute de sforțările disperate ale inamicului.

Pentru bravura, eroismul și bărbăția de care au dat dovadă, comandanții și trupa acelor escadroane au fost citați prin ordin de zi pe Corpul de Armată din care fac parte, ca să servească drept pildă de vitejie și altora. — cum bine spune ordinul de zi al acelui Comandament.

Cum au luptat dorobanții noștri

Soare la Don!

Abia terminasem de scris aceste trei cuvinte și un foc viu al artileriei antiaeriene sgudue ușa unicului bordei în care ne adăposteam. Un avion urmărit de aproape de norișorii alburiu ai proectilelor care explodează, face cercuri deasupra pozițiilor noastre.

Nu eram încă lămuriți: era un aparat românesc sau unul sovietic? Trăgea antiaeriana noastră sau cea inamică? Avionul s'a ridicat vertical aproape, a luat-o în direcția liniilor românești și a revenit la înălțime mijlocie, întins către noi. Va să zică un avion românesc, ne gândeam noi, —care a fost lovit de tunurile sovietice.

In acelaș moment, am văzut însă pe avion emblema „bolșevică". Ei, drace!... Exclamația a mai răsunat încăodată, căci nu știam încotro au pornit cele trei avioane de vânătoare ale noastre care cu o clipă mai devreme roiau pe sus? Aha! Iată unul. Năvălea în spatele celui sovietic.

Cele ce urmau variau cu o iuteală fulgerătoare; o flacără a țâșnit, urmată imediat de o fumie răsucită de fum.

Avionul sovietic se prăbușește și vânătorul român a mai făcut un sbor pe deasupra lui, rotindu-se de trei ori și...

Un eveniment, pe care în săptămânile de luptă defensivă l-am trăit zi de zi. Cu toate că nu era ceva rar, eram de două ori bucuroși, de acest nou succes: întâi fiindcă era un avion dușman mai puțin; al doilea fiindcă de ieri sătucul din spatele nostru era plin cu trupe de infanterie și artilerie care așteptă numai ordinul de a intra în acțiune.

Avjatorul sovietic ar fi putut ușor să-i dea pe mâna artileriei „roșii" sau a bombardierelor sovietice care încercau zadarnic să

Bordeele erau din nou acoperite de luciul soarelui din această frumoasă zi de iarnă. De câteva zile, frigul a început să se înmoae treptat iar troenele de zăpadă să scadă tot mai mult. Aici în răsărit am învățat să cunoaștem la perfecție schimbarea vremii. — cum răsare luna și cum va fi ziua de mâine după apusul soarelui.

Aci am învățat să iubim soarele și să urâm frigul și ploaia care fac să mustească adăposturile și cazematele. Vântul gonea perdelele dese de nori alburii deasupra întinsului dezolant.

La miezul zilei parcă era seară. Suvoaiele de apă se scurgeau fără încetare pe pereții bordeelor înăuntrul cărora fuseseră improvizate sobe din pământ cu burlane construite din cutii de conserve.

La cota 226 mitralierele dușmane trăgeau necontenit încă de cu seara. Erau încjudate parcă de faptul că dorobanții noștri reușiseră să respingă într'o singură zi nouă atacuri sovietice. Deodată caporalul Popescu Nicolae, observator la postul înaintat al Batalionului 11, a anunțat mișcare la obstacolele de sârmă. „Umbre cenușii" se deslipeau dela pământ, și apăreau ca niște fantome stranii în fâșia luminoasă a cartușelor trasoare. Erau bolșevicii!

Se pregătea oare un nou atac mare? Bateriile i-au întâmpinat cu valuri de foc. In fața sârmelor pământul a țâșnit pulverizat din gropile făcute de proectilele care se afundă incandescent, sfârâind în pământul înghețat. Focul celorlalte arme automate aveau același obiectiv. Canonada a durat mai bine de un sfert de oră, apoi liniștea a cuprins din nou sectorul. Ambuscada sovietică a fost respinsă cu multă dibăcie de dorobanți.

Numai în sectorul companiei a 7-a comandate de sublocotenentul Mihuță sunt numărați 85 de sovietici morți.

Prin șanțul de comunicație, am ajuns din nou la bordeiul în care eram găzduiți. Comandantul grupei s'a dus la sobă, a pus lemne, a suflat în foc și a așteptat până când s'a auzit duduitul vesel al flăcărilor. Apoi a trezit santinela care trebuia să intre în post, a trimes pândarului de afară un ceai fierbinte, și s'a întins mulțumit, lângă alături de camarazi.

Cap. T. R.

Const. Niculescu-Vâlcea
reporter de războiu S. M. P.

Proverbe

„Toți oamenii să fie frați" — zic toți ceia ce nu au frați.

*

Minciuna și furtul sunt vicii înrudite.

*

Nu merită să fie născut cel ce numai pentru sine trăiește.

*

Cel mai bogat dintre oameni este cel ce știe face economii, cel mai sărac este sgârcitul.

*

Pentru credință, pentru patrie, totul este permis.

*

Sărac nu este cel ce nu are nimic, ci cel ce nu vrea sau nu poate munci.

*

Cel ce adună ale sale se îmbogățește, cel ce strânge ale altora sărăcește.

*

Răul are aripi și binele merge șchiopătând.

*

O viață regulată garantează un viitor fericit.

*

Cel ce vrea binele, trebue să fie el bun.

*

Iubirea este cel mai blând și mai bun sfătuitor.

*

Prietenul adevărat la nevoe se cunoaște.

*

Nu face din durerea altuia veselia ta.

*

Femeia tăcută e totdeauna mai bună decât cea vorbăreață.

*

Mai bine să te culci necinat, de cât să te scoli îndatorat.

*

Brațul nu ar avea putere, dacă nu i-ar da-o mima.

*

O para economisită, e o para agonisită.

*

Mai bine stăpân mic, decât slugă mare.

*

Cine schimbă des stăpânul, îmbătrânește sluga.

*

Adună vara, ca să ai iarna. Adună fir cu fir, ca să ai cu grămada.

*

Mai bine cu sapa în mână, decât cu mâna întinsă după milă

*

Ca răbdarea, la necaz, nici un leac nu e mai bun.

*

Cine s'apucă de multe lucruri nu isprăvește nici unul.

*

Adună vara, ca să ai iarna. Adună fir cu fir, ca să ai cu grămada.

*

Anii buni învață pe cei slabi la risipă, anii cei răi la strâns.

*

Vremea învață pe cei care n'ascultă de dascăl dar prea târziu.

*

Orice nebun știe să câștige, dar nu să și păstreze

*

Cumpără sanie vara și car iarna, căci te costă bani mai puțini.

*

Dragostea acopere mulțime de păcate.

*

Să nu apună soarele întru mânia voastră.

*

Din vorbă multă nu vei scăpa de păcat.

*

Mulți sunt cei ce au căzut prin sabie, dar mai mulți cei ce au pierit prin limba lor.

*

Mai bine este a cădea de pe acoperământ, decât a cădea prin limbă.

*

Lucrul din vecinătate, totdeauna iese mai bun.

*

Vântul bate și muntele urlă.

*

Ce vânt te-aduce pe la noi?

*

Nu suflă vânt curat.

*

S'a supărat văcarul pe sat.

ION NECULCE

Dintre cronicarii moldoveni, Ion Neculce este cel mai sfătos, cel mai de preț în scris. Istoria Moldovei dela 1662 și până la 1743, scrisă de Ion Neculce, pare o povestire, o înlănțuire de fapte pline de miez și farmec. Ea nu obosește, nu are nimic greoiu, nimic din pedantismul unor oameni de știință, cum era, bunăoară, înaintașul său, Nicolae Costin.

Ion Neculce era un mare boier moldovean și a jucat un rol de preț în politica Moldovei. Rudă cu cei mai mari boieri moldoveni, creșterea sa a fost făcută în tradițiile de țară, legat fiind cu trăinicie de obiceiurile pământului. Dimitrie Cantemir, — Domnul Moldovei — l'a făcut mare hatman, în care slujbă a luat parte la luptele contra Turcilor în alianța cu Petru Cel Mare. Legat cu o puternică prietenie de Dimitrie Cantemir, Neculce și-a urmat Domnul în pribegia din Rusia. Dar Țara îi era dragă lui Neculce, pământul nostru, cum spunea el, îl chema spre locurile de naștere, cu toate onorurile ce le primea în Rusia. După doi ani de pribegie, Neculce revine în Patrie, este numit vornic în timpul domniei lui Constantin Mavrocordat și se stinge din viață la 1744, în vârstă de 72 de ani.

Ion Neculce rămâne în cultura românească prin cronica sa, care cuprinde povestirea domniilor moldovene dela Dabija Vodă și până la Ion Mavrocordat. Opera sa se reazimă pe izvoare scrise, pe tradiție și pe experiența autorului. Neculce nu era un cărturar ca Urechia și Miron Costin, cu studii făcute în țări străine și cu cunoștințe de limbi străine, care să-l ajute a culege date despre istoria Moldovei Et cunoștea numai limba țării, pe care o știa minunat, cu toate măiestrele, ei întorsături și frumusețea și bogăția vocabularului ei. Deci, stilul, limba plină de farmec, în care este scrisă cronica lui Neculce, este însemnătatea ei cea mai de preț.

Înainte de cronică, Neculce a pus o sumă de legende, de datine auzite de la unul și de la altul, în legătură cu trecutul românesc, pe care le-a numit „o seamă de cuvinte". Întâi, din spusele „unora și ale altora", din povestirea boierilor bătrâni, din narațiuni populare și poate din cântecele care comemorau trecutul, le-a cules pe acestea Neculce.

Apare Ștefan cel Mare „într'o Duminică dimineața", ieșind din biserică și întâlnind pe Purcel îndemnând boii la plugul străin, cu care-și ara țarina. Mai departe, vin ele cu mâjile și mâjarii, în haine de pescar, Petru Rareș. Vedem pe Scarlat Sihastru de la Slatina și luminile minunate din palatin, pe Despot tăind cele mai înalte capete ale boierimii. Domni și Domnițe, țărani și boieri, datine și fapte războinice, înălțări de biserici, toate acestea se împletesc minunat în limba măiastră a lui Neculce, spre a ne da o icoană scumpă nouă a neamului românesc. Pe acest cronicar, când ne întâlnește un Domnitor stărue în deosebi asupra trăiniciei lui sufletești, singura parte bună de unde pleacă ori ce înfăptuire mare. Cutare boier era un om rău și groaznic asupra boierimii și asupra țării. Un altul era un om na prea înalt și gros, burduhos și bătrân, numai își cernea barba; pe atâta se cunoștea că nu avea a căta minte sau frica lui Dumnezeu. Uite și pe Duca Vodă, strașnicul om care bate însuș, cu bățul în ovi muchi, pe zlotași până îi omoară, ambițiosul Domn care voia pentru dânsul coroana regală a Ardealului, pentru un fiu Moldova și pentru altul Țara Românească. Întâlnim și Domnițe, pe Arhipoaia și fiicăsa, care se bucura de înalta favoare a Domnului. „Și o ținea în brațe de o sărută și o purta cu sălbi de galbeni și cu haine de șahmarand și cu șlic de soboi și multe odoare împodobite, — și era tânără și frumoasă și plină de surîiman, ca o fată de racheriță."

„Aceasta e cronica lui Neculce: cea mai colorată, mai simplă și mai fermecătoare în naivitatea ei din povestirile asupra trecutului românesc, opera unui suflet cinstit, unei minți cumpănite, în care bunul simț natural și înțelepciunea câștigată ajungeau să poată înlocui pe deplin însușirile ce se capătă prin școală și printr'o întinsă și aleasă lectură".

Barbu Theodorescu

DESPRE LUCRURI ȘTIUTE ȘI NEȘTIUTE

HAȘDEU. Familie boer. din Moldova (Bas). — Ștefan Hașdeu, spătar la 1475. — Efrem Hașdeu. Pârcălab de Hotin, apără cetatea contra lui Vasile Voevod 1653. — Bogdan Petriceicu Hasdeu. Filolog. istoric, literat: „Istoria critică a Românici" Arhiva istorică; Magnum Etimologicum Romaniae; Ion Vodă; Cuvinte din bătrâni; Negru-Vodă. etc. (1836—1907).

• •

PUTNA. Monăstire în Bucovina (jud. Rădăuți). Fondată la 1466 de Ștefan-Vodă. Biserica stricându-se, Vasile Lupu ridică pe cea actuală, sfârșită de Gheorghe Ștefan și Istratie-Vodă (1662). Înăuntru mormântul lui Ștefan (1504), al soților sale Maria I și Maria II, al fiicei sale Maria, ai lui Bogdan-Vodă, Ștefan cel Tânăr, Maria a lui Petru Rareș, mitrop. Teotist (1477), s. a. Multe odoare din sec. 15—16, țesături și cusături prețioase și de mare interes, obiecte div., în muzăul monăstirii. — Ștefan-Vodă ședea în casele domn. ce făcuse acolo; un turn de la el a rămas în ființă. — In apropiere, o capelă din s. 17, în vizuina sihastrului Daniil, care trăia pe vremea lui Ștefan.

• •

TROPAEUM TRAIANI. Lângă satul Adam-Clisi, în Dobrogea (jud. Constanța), a rămas până în zilele noastre, ruinat, mărețul MONUMENT pe care Traian îl ridicase (an. 108—109) în amintirea înfrângerii Dacilor, numit Tropaeum Tr., pe care-l consacrase lui Marte (Mars ultor). — 54 de blocuri de piatră cu basoreliefe interesante (scene de război) încingeau monumentul; o mare parte din ele au fost transportate la București. Diametrul monumentului erea de 31 m., înălțimea de 32. Trofeul (armătură) se înalța deasupra cu 12 m. Lângă trofeu, Traian ridică un mausoleu pentru legionari căzuți în luptele cu Geții și Sarmații din Scitia. Monumentul fu refăcut și mărit de Constantin în sec. 4. — In apropiere se desvoltă ORAȘUL roman, cu numele de Tropaeum T. înfloritor în sec. 2—3. Reconstruit de Constantin și Licinius (316) „Civitas Tropaei" fu distrus de Avari la sfârșitul sec. 6 (Ruinele cetății și a patru basilici, numeroase monumente, sculpturi, capitele, stele funerare).

• •

VISTIER MARE. Funcțiune boerească însemnată. Apare în T.-Rom. sub Mircea Voev. (1394) când se numea și „proto vistier". El administra veniturile țării și da socotelile Domnului. Un vistier al doilea și un al treilea îl ajutau. Venitul lui îl avea din zeciuiala dărilor. In rang venea de obicei după m. spătar. „Logofeții de vistierie" țineau scrisele vistieriei și trebile cancelariei. —In Moldova (apare sub Alexandru cel Bun, 1404) se numea VISTIERNIC și avea aceleași însărcinări. — După Regul. organic, vistierul era Capul departamentului financelor (Visteria).

• •

PORTAR mare. Funcțiunea boerească, cunoscută din sec. 15 în T.-Rom., a cărei sarcină erea găzduirea și grija de oaspeții Domnului (soli, trimeși ai Sultanului, etc.) Avea sub el mai mulți portari și portărei. Nu erea boer de sfat. In sec. 18 dispare. — In Moldova, unde îi aflăm pe la 1440, se chema mai târziu și „ușier". — (Numirea vine dela poarta Curții domnești).

• •

STEAGURI. Din steagurile vechi ale Domnului și oastei, nu s'au păstrat decât puține. Două ale lui Ștefan al Moldovei, dăruite de ei monast. Zograf de la Athos (1496), poartă chipul S-tului Gheorghe, cu inscripția de invocare (unul din aceste steaguri la muzeu militar din Buc.). — La muzeul din Dresda, un steag, atribuit lui Șerban-Vodă al T. Rom., luat de Saxoni sub zidurile Vienei (1683). — La muz. din Belgrad al lui Mihnea din 1658.

• •

VICINA. Târg și port la Dunăre din epoca bizantină; în Dobrogea act. — La 1086 era stăpânit de Sestlav, sef slav. — Se afla probabil la Isaccea de mai târziu sau poate la Tulcea (anticul Aegyssus). Reședința unui episcop grecesc din a doua jum. a sec. 13. până la mijlocul sec. 14. O mon. franciscană la aceeași epocă. Era schelă genoveză la 1281. După 1460 nu mai e amintit.

ORDINE (decorațiuni). Până în a doua jumăt. a secol. 19 n'au existat în țările române ordine naționale, nici alte distincțiuni și semne onorifice.

• •

O. STEAUA ROMANIEI a fost instituit de Pr. Carol la 1877. O cruce albastră cu raze; panglica roșie cu două dungi albastre pe margine. Decorația de război are 2 spade încrucișate între ramurile crucei. 5 clase cu număr de membri limitat. (La 1917, pentru fapte de război, panglica obișnuită fu înlocuită cu panglica crucei „Virtutea militară"). — La 1881, Regele Carol a mai creat, în amintirea Regatului, O. COROANA ROMANIEI, tot cu 5 clase, însă cu număr nelimitat de membri. Cruce albă mărginită cu roșu; panglica albastră cu dungi argintii la margine. (In 1917, s'a înființat și decorația cu spade și cu panglica V. milit. ca Steaua Rom.). — Ordin. CAROL I. fondat la 19... cu 3 clase superioare de membri, deveni cel mai important, luând loc înaintea S. R. Un vultur întins de argint pe o cruce roșie, panglica albastru deschis cu margini de aur. — O. militar MIHAI VITEAZUL; fondat la 1916 de Reg. Ferdinand, pentru fapte de război deosebite. Cu 3 clase. Cruce albastră, panglica violetă cu dungi de aur.

• •

NIBELUNGENLIED (Cântul Nibelungilor), vestitul poem medieval german, cuprinde pasagii privitoare la Românii. (Cântarea povestește întâmplări mai vechi, din sec. 5, dar a fost scrisă în al 12-lea). Descriind nunta lui Etzel (Atila), spune că veniră atunci douăzeci și patru de Domni printre cari și ducele Ramunc (Roman) din țara Valachilor, cu 700 de călăreți. Un voevod cu acest nume ar fi existat dar prin sec. 11-12 în părțile Târii-Rom.-Olt (afară dacă el nu reprezintă chiar numele național: Ramun = român). — Se vorbește și de Valachi cari veneau pe cai lor „ca pasări zburătoare"

SOCOTELI DE PETRECERI

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

101. 7×7 = 49×7 = 343×7 = 2401 (2+4+0+1)=7

102. Ordinea numerelor este: 10, 3, 7, 6, 8, 5 și 11 = 50.

103. Se inscriu în ordine: 1 3 2 7 5 6 2 sau 4 2 7 3 6 1 5

104. DEZORDINE ORDONATĂ

Cele 3 forme neregulate (1, 2, 3) pe cari ni le arată, tăiate din carton, Moș Glumici, au totuș o socoteală. Și anume, având câte 4 bucăți din fiecare, se poate compune cu ajutorul lor (12 bucăți) un otgon regulat.

Incercați și vă veți convinge.

*

105. VRABIE ȘI POM

Moș Glumici văzu în cireșul din grădină niște vrăbioi cari își trăiau bine. Scoase pușca și trase. Spera să-i gonească cu zgomotul. Dar numai jumătate din ei zburară și unul chiar se întoarse înapoi, considerând primejdia ca trecută. Și erau în cireș tot atâți vrăbioi ca și înainte.

Câți au fost la început?

*

106. ADUNARE DIFICILĂ

Avem două coloane cari indică câte numere pot fi așezate. Se vor utiliza cifrele 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 și 9 astfel ca ambele adunări să dea fiecare, 100.

*

107. 6 DE 1

Se cere ca 6 de 1 să fie astfel utilizați încât să dea 12.

Se poate. Incercați.

*

108. CIUDATĂ VÂNĂTOARE

Scrie undeva:

„Doi tați și doi fii au mers împreună la vânătoare, au împușcat 3 iepuri și s'au întors acasă fiecare cu un iepure.

Cine poate spune cum se poate așa ceva.

*

109. CÂT DE MARE E COALA?

Puteți îndoi o coală de hârtie de 50 ori? Și cât de mare trebue să fie coala?

Nu vă grăbiți ci încercați întâi cu o foaie de hârtie de mătase.

*

110. DOUĂ OVALE

Din cele două ovale pe cari Moș Glumici le prezintă domnului Berbecescu, trebuește format un cerc, fără să se arunce nicio bucățică. Cum trebuesc tăiate ovalele și cum se va compune cercul?

*

111. CE LITERĂ E ACEASTĂ?

Impărțiți ciudata figură de față în trei părți și din combinarea lor corectă va apare o literă.

Ce literă?

Reportajele Zilei

Din țară

Din Străinătate

„Nu s'a născut românul care să trădeze interesele Neamului"

a spus d. Mareşal Antonescu reprezentanților Banatului

După încheierea „Săptămânii Bănățene" și după ce s'au reîntors dela Iași și Chișinău unde au dus faima cântecului bănățean, membrii Corului „Ion Vidu" din Lugoj, au fost primiți Sâmbătă la Președinția Consiliului de Miniștri, de către d. Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului.

Domnul Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, adresându-se bănățenilor, a rostit următoarele:

Domnule Președinte, Doamnelor și Domnilor,

Sunt foarte fericit, ca român și Conducător al Statului, să vă primesc azi aci.

Cunosc toată fapta dv. și a înaintașilor dv., faptă culturală, patriotică și românească. Exemplul acesta a servit foarte mult și am credința fermă că el va servi și mai mult în viitor.

Împrejurările grele prin care trecem nu ne-au îngăduit să vă facem în Capitala Țării primirea pe care trecutul dv. și munca dv. ar fi cerut să v'o facem.

Vă rog să credeți însă că dacă fastul a lipsit, sufletul nostru al celor care trudim din zori și până în zori ca să ridicăm din nou acest Neam pe culmile pe care el trebue să fie reașezat, a fost mereu alături de dv.

Vă rog însă să nu faceți atenție la forme și să continuați opera dv. cu aceeași inimă românească.

Vă mai rog să aveți încredere în Conducătorul Țării, fiindcă până astăzi încă nu s'a născut românul care să trădeze interesele Neamului.

Luptăm la Est pentru asigurarea viitorului nostru al tuturor și adaog că în istoria Neamului Românesc nu va fi un trădător mai mare ca acela care având răspunderea intereselor colective nu va avea permanent în grije înfăptuirea deplină a dreptății românești.

Reîntoarceți-vă la locurile dv. din scumpul nostru Banat cu credința fermă că eu și toți luptăm și ne sbuciumăm pentru toți frații care suferă loviri nedrepte și umilinți nemeritate.

Prin lupta și prin munca noastră de astăzi am credința că tragem cărări noui, care ne vor duce în viitor pe alte drumuri drepte din toate punctele de vedere, care vor asigura, fără îndoială, alt viitor și un alt prestigiu acestui Neam.

Ca întotdeauna la întâlnirile între frați vizita dv. aici a mișcat adânc sufletul nostru iubitor și înțelegător, făcându-l să vibreze alături de sufletul Românilor din acel frumos ținut românesc, unde se găsesc armonios înfrățite doina, plugul și lupta — Banatul fiind leagănul cântecului și al multora din marile manifestări naționale din trecutul nostru.

Aniversarea independenței statului slovac

Cu prilejul împlinirii a patru ani dela proclamarea independenței statului vecin și aliat slovac, a avut loc Duminecă în București un serviciu religios la biserica italiană și apoi un festival la Teatrul Național în prezența d-lui prof. Mihai Antonescu, președintele ad-interim al Consiliului de Miniștri.

A. Ivan Milecz ministrul Slovaciei la București, a rostit o cuvântare mulțumind poporului român pentru simțimintele prietenești ce poartă patriei sale.

D. prof. Alex. Marcu, ministrul propagandei naționale a vorbit la posturile de radio spunând între altele:

„Poporului de țărani falnici ca brazii Tatrei și de păstori sobri ca singurătatea acelor piscuri — atât de înfrățiți prin ființa și sufletul lor cu țăranul și păstorul plaiurilor noastre carpatine —, poporului slovac îi trimitem salutul nostru cald, pornit din convingerea că lupta vieții este grea, dar că așa am apucat-o, și ei și noi, întotdeauna.

O FAPTĂ FRUMOASĂ

D. prof. Ion Petrovici, ministrul Culturii, a primit această scrisoare care tălmăcește în chipul cel mai strălucit cât de pătrunși de simțăminte patriotice sunt fragedele vlăstare ale neamului nostru:

„Domnule Ministru,

Din inițiativa noastră și cu sfatul d-lui maestru, noi elevii atelierului de „Electricitate" dela „Școala Tehnică Ind. Gr. 2" de băieți nr. 1 din str. Polizu nr. 57 București,

Pătrunși de ideia națională și dragostea pentru ostirea noastră, am hotărît ca: pentru scumpii noștri ostași cari prin jertfa lor pentru țară, au devenit invalizi, noi toți să renunțăm la masa de dimineață, iar cu banii adunați să contribuim la clădirea adăpost ce se face pentru ei.

Cu recipisa nr. 12605 am depus la CEC suma de lei 1264 pe care-i dăm cu toată inima.

Să trăiți domnule Ministru".

Serviciu religios

Implinindu-se 4 ani de când Sanctitatea Sa Papa Pius al XII-lea a fost învestit în Scaunul Pontifical s'a oficiat, în catedrala Sfântul Iosif din Capitală, un serviciu divin de către Excelența Sa Monseniorul Alexandru Teodor Cisar Arhiepiscopul Bucureștilor, înconjurat de un sobor de preoți.

Sfânta slujbă a avut loc în prezența Maestrului Curții Regale d. Octav Ullea, reprezentând pe M. S. Regele și a d-lui prof. Mihai Antonescu, președintele ad-interim al Consiliului de miniștri.

POPOARELE EUROPEI NU SE VOR LĂSA INFRICOȘATE

Raportul făcut în Camera Comunelor de ministrul aerului britanic Sinclair asupra activității aviației britanice este socotit la Berlin ca un document istoric al războiului aerian dus de Anglia contra populației civile a Europei.

Ceeace spune ministrul despre urmările atacurilor teroriste ale britanicilor însemnează o recunoaștere sfruntată din partea guvernului britanic a metodelor aplicate de el.

Englezii au renunțat la bombardarea unor obiective date, din cauza iscusinței la care a ajuns artileria antiaeriană germană. Atacul aerian contra unor obiective date „nu mai rentează", repetă neîncetat o revistă tehnică engleză, fiindcă obiectivele sunt greu de luat la ochi, fiindcă germanii au inventat un sistem de camuflaj desăvârșit și fiindcă apărarea militară a acestor obiective impune riscuri prea mari și pierderi de avioane și de oameni în caz de atac.

De aceea, s'a renunțat la metoda bombardării obiectivelor date și s'a adoptat metoda prin care bombele se împrăștie la întâmplare, distrugând absolut tot ce întâlnesc în calea lor: monumente de artă sau de valoare istorică, biserici, spitale, case de locuit, școlile pline de copii și tot ceeace este scump soldaților germani cari luptă pe frontul de răsărit.

Nu este nevoie de subliniat — se declară la Berlin — că socoteala englezilor cari își închipuie că vor uza astfel populația germană, este o socoteală greșită. Cei 80 de milioane de germani, împreună cu popoarele aliate și prietene ale Germaniei, nu se lasă înspăimântate de metodele Angliei.

Fiecare bombă aruncată astăzi de avioane britanice contra populației civile de pe continentul european sporește ura contra Angliei și va da imbold dorinței ca sfârșitul războiului să însemne înlăturarea definitivă a oricărei influențe engleze în Europa.

„NE-AM INȘELAT!"

Șeful de Stat major pentru lupta împotriva submarinelor în Atlantic, a fost nevoit să recunoască următoarele:

Niciodată nu știm într'adevăr dacă submarinele Axei au fost distruse. Adesea credem că am scufundat câte unul, dar mai târziu ne dăm seama că ne-am înșelat".

El a adăogat că, în urma îmbunătățirii vremii, amenințarea submarină va deveni din ce în ce mai mare.

Anglia este gata să plătească Moscovei orice preț

Constatarea făcută de o revistă engleză, anume că Anglia este încredințată că nu poate să învingă fără Rusia sovietică și că în aceste condițiuni ea este gata să plătească cu orice preț ajutorul sovietic, chiar prin acordarea unei stăpâniri viitoare asupra Europei, este socotită de ziarele germane, ca o dovadă că „Anglia este gata să plătească Moscovei orice preț" pentru a-și salva, cât de puțin, propria sa existență.

Lumea și-a dat seama de mult timp că Anglia nu luptă pentru libertatea micilor popoare, după cum a afirmat atunci când a intrat în războiu.

Astăzi, Anglia este slăbită și gata să facă orice fel de concesii, dat fiind cursul pe care l-a luat războiul și dată fiind politica Statelor Unite, pentru a-și asigura propria sa existență.

Atenția pe care guvernul Churchill o arată Moscovei, primind toate pretențiile lui Stalin la stăpânirea Europei, înseamnă renunțarea la politica pe care Anglia o duce de trei secole.

Turburări în Iran

Din Teheran se anunță că un tren de marfă, încărcat cu care blindate americane, mergând spre nord, a deraiat la o distanță de 10 km. de orașul iranian Sendjan.

Un număr de 17 care blindate au fost distruse și 7 soldați au fost omoriți.

O bandă de rebeli, profitând de acest accident, a atacat escorta trenului și a fefuit 2 vagoane pline cu produse alimentare, care erau atașate la acest tren.

A fost declarată starea de asediu în regiunea unde s'a produs acest atentat.

Pe de altă parte se află că corpul al 15-lea de cavalerie sovietică a părăsit Iranul, înapoindu-se în Rusia Sovietică.

Acest corp sovietic era ultimul pe care Sovietele îl mai aveau în regiunile din nordul Iranului. Soldații sovietici, rechemați în grabă în țară, au fost înlocuiți prin trupe americane, mai ales în provincia Taebriz.

Tragedia popoarelor din Caucaz

Au fugit ca să scape de „paradisul sovietic"

Ziarele germane continuă să zugrăvească tabloul sguduitor al popoarelor caucaziene care au fugit din calea înaintării bolșevicilor. Iată ce povestește un reporter de războiu:

„Peste dealurile caucaziene înzăpezite, se rostogolesc, la nesfârșit, linii întunecate. Deabia când te apropii, vezi cum turme enorme, mii de cai și zeci de mii de oi și capre își fac drum prin zăpada înaltă și de multe ori înghețată. Vitele se clatină mugind, trecând peste văi și dealuri. Lătrând, câinii dau târcoale turmelor. Ciobanii Karakuli își călărește îmbrobodiți cai părosi, cu arma atârnată de gât și fluieratul lor strident dojenește câinii, cari se hârjonesc, să-și facă datoria. Oră de oră, zi de zi, șirurile lor înaintează de ambele părți ale drumului pe care mărșăluiesc. Încotro? Ei nu o știu, și nici nu se întreabă. Când au aflat că Germanii coboară strâmtorile și mărșăluiesc de-alatul stepei au venit cu toții. Toată averea lor sunt vitele și pustile lor. Nimeni nu i-a chemat. Niciunul dintre ei nu cunoaște vre-o țintă. Cu ei pribegesc strigătul unei omeniri schingiuite și frica întruchipată. O caravană de neamuri și ginți nenumărate se trage spre Apus pe pământul răscolit de războiu. Nimeni nu i-a chemat. Ei au intrat de bună voie în luptă, luptă pe care soldații germani au numit-o fără invidie luptă de erol. Vântul ascuțit de stepă și ploaia nemiloasă îi biciuesc într'una. Animalele dela care se împotmolesc mereu în noroi. Cărute acoperite cu rogojini și pline de lucrurile sărăcăcioase ale unei lumi primitive se opresc și o iau din nou din loc. Bărbați și femei se înhamă. În timp ce copiii plâng. Mulți moșnegi și multe femei bătrâne cad sub povara puținelor lucruri adunate în grabă. Forțele acestor oameni par a fi pe sfârșite. Între ei sunt Gruzini, Armeni, Ruși, Greci și semințiii mahomedane, toți vor să fugă, trebue să fugă. Strigătele lor de „Doamne Ajută" sunt tot atât de puternice ca și șgomotul formațiunilor motorizate germane. S'a încercat să li se explice că nu toți se vor putea salva și că pentru mulți ar fi mai bine să rămână în munții lor caucazieni. Ei au venit totuși și nimeni nu i-ar fi putut opri. Ei merg și se opresc în fața avioanelor, în gări, în fața trenurilor și a coloanelor motorizate. Stăruesc, se cramponează de orice vehicul, știu mereu să-și croiască drum

Naționaliștii egipteni nu vor să aibă legături cu Rusia Sovietică

Știri din Cairo arată că asociația naționalistă egipteană a dat publicității un manifest în care protestează energic împotriva presiunilor exercitate de Anglia față de Egipt pentru a-l sili să refacă relațiile diplomatice cu Rusia Sovietică.

Protestul spune între altele că nu este cu putință să existe vreo legătură diplomatică sau de alt fel cu o țară condusă de atei, înțrucât asemenea legături ar însemna introducerea în Egipt a unor idei ce țind la distrugerea statului egiptean și religiei sale.

Pe de altă parte, încordarea dintre Regele Faruk și primul-ministru Nahas Pașa s'a agravat după incidentele de la Universitatea El Azahr. Studenții au exprimat în timpul manifestațiilor lor împotriva Angliei, sentimentele lor de credință față de Rege. După cum se află au fost arestați circa 500 studenți. Palatul Regal a cerut imediata lor eliberare, însă Guvernul a eliberat numai jumătate. Regele a hotărît ca pentru nerespectarea dorinței sale, că se abțină pe viitor dela orice manifestare a guvernului și să nu mai ia parte la niciun banchet organizat de primul ministru.

ULTIMELE ȘTIRI

1943 ✻ MARTIE 31 Zile

Ass. soarelui 6,14 SĂPT. 12 Ap. soarelui 18,6

MARȚI

16

ORTODOX: Sava și Cristodul

CATOLIC: Abraam

PROTESTANT: Herbert

Zile trecute 74

Zile rămase 291

«Nu uitați că numai prin înțelegere și numai prin victorie se zidește viitorul.»
(Mareșal Antonescu)

INTERNE

Cu gândul la ostași și la familiile lor

Ofițerii, subofițerii și trupa unităților din subordinele Diviziei 19-a infanterie au subscris suma de 1.237.497 lei pentru ostașii cari s'au distins în diferite acțiuni.

Pe această cale, Ministerul Apărării Naționale aduce mulțumirile sale.

✻

Direcția Asistenți a Comisariatului General al Refugiaților din Transilvania de Nord, a împărțit la spitalele de zonă interioară, un număr de 90 de cozonaci, la răniții de pe front proveniți dintre elementele refugiaților transilvăneni din Ardealul de Nord.

✻

Locot. colonel rez. Seltea Dumitru a donat regimentului 4 călărași, un cal, fost proprietatea fiului său sublocotenent din acelaș regiment — mort pe câmpul de luptă.

Ministerul Apărării Naționale îi aduce mulțumirile sale.

Troițe pentru eroi

Ministerul Culturii naționale a întocmit o serie de reguli potrivit cărora nu se vor mai construi monumente pentru eroii căzuți pe front, ci numai troițe de piatră sau de lemn.

Troițele nu vor fi construite după modele tip, ci se va căuta pe cât posibil să se reprezinte specificul regiunei.

Proectele de construcție vor fi trimise Comisiunei monumentelor istorice pentru aprobare.

Executarea monumentelor publice va fi încredințată numai artiștilor calificați, sculptorilor sau arhitecților cu reputație cunoscută, după ce se va fi cerut avizul Ministerului Culturii Naționale.

Pentru monumentele cu o valoare mai mare de 500.000 lei, se vor ține concursuri publice.

Șezătoare pentru răniți

Duminică s'a dat la Spitalul Z. I. 309 adăpostit în Așezămintele „M. S. Regina Elena" o serbare.

Studenții Politechnicei din București organizați într'o echipă de coruri, orchestră și recitări, au ținut să înveselească și să prilejuiască o oră de uitare a durerilor, răniților acestui spital, executând un bogat program.

Lămurirea muncitorilor români

Oficiosul „Muncă și Lumină" care va începe în curând o ofensivă pentru lămurirea maselor muncitorești în ceea ce privește pericolul comunist, a organizat o serie de conferințe în toate fabricile.

Muncitorii cari vor combate propaganda comunistă vor fi dați ca exemplu prin presă și radio, iar acei care vor fi săvârșit o faptă excepțională în această direcție vor fi dați ca exemplu și citați prin Ordin de Zi pe Națiune.

Se vor da recompense bănești.

EXTERNE

Puterea Germaniei

Ocupându-se de înaintarea germanilor în bazinul Donețului, un mare ziar american este nevoit să recunoască următoarele:

„Lupta ce se dă acum în bazinul Donețului va deschide ochii acelora care cred că Germania ar fi complet sau aproape la sfârșitul puterilor sale. Faptul că Germania, după grelele încercări prin care a trecut în toamna și iarna acestui an, este în stare să pornească asemenea acțiuni la sud, dovedește că puterea sa este departe de a fi pe sfârșite. Sovieticii sunt în ajunul unor lupte grele și crâncene".

Unde e omenia?

Anunțând că, din motive strategice, trupele germane au evacuat orașul rusesc Viasma, comunicatul anunță:

„Clădirile cu oarecare importanță culturală și două spitale pline cu soldați sovietici răniți și bolnavi civili au fost lăsate neatinse, împreună cu toate medicamentele, materialele de pansament și proviziile alimentare".

In timp ce bolșevicii ucid prizonierii iar tovarășii lor anglo-americanii bombardează mișelește, din avioane, populația civilă și distrug așezăminte sfinte sau de cultură, trupele germane care, evacuând un oraș inamic, au grijă să lase neatinse spitalele cu răniți dușmane, dau barbarilor o lecție usturătoare de omenie.

Ziarele turcești despre situația frontului răsăritean

Un mare ziar turc vorbind despre situația de pe frontul oriental, constată că criticii militari s'au înșelat atunci când ei au socotit ofensiva sovietelor ca fiind definitivă.

Dimpotrivă, la momentul potrivit, adaugă ziarul, forțele germane au trecut la contra-atac și după ce au distrus o întreagă armată sovietică se poate spune că ele stăpânesc de pe acum situația pe frontul răsăritean.

Ziarul adaugă apoi că și în celelalte sectoare ale frontului de răsărit situația este foarte bună pentru forțele germane, care au reușit să creeze o nouă linie de rezistență foarte favorabilă.

Ce caută d. Eden în America

De câteva zile se găsește în Statele-Unite ministrul de externe al Angliei, d. Eden. Faptul că, la scurtă vreme după întâlnirea dintre dnii Churchill și Roosevelt la Casablanca, s'a mai simțit nevoia trimiterii ministrului Eden în America, dovedește cât de multe sunt neînțelegerile dintre aliații englezi, americani și bolșevici.

Un ziar spaniol scrie în legătură cu această vizită că d. Eden are drept misiune la Washington să limpezească unele încurcături.

Trimiterea d-lui Eden se explică prin faptul că el se bucură de o oarecare încredere la Moscova și că el apare personalitatea cea mai potrivită pentru a găsi un motiv care să îndreptățească a întrevedere atât în ochii oamenilor de stat englezi cât și a celor din Statele-Unite și Uniunea Sovietelor.

Amnistie în Slovacia

Cu prilejul aniversării independenței statului slovac, d. dr Tiso, președintele statului, a dat o amnistie pentru toate delictele politice prevăzute de legea pentru apărarea statului, comise înainte de 14 Martie 1943.

Un nou împrumut în Statele Unite

Strâmtorat, guvernul Statelor Unite va lansa un împrumut în luna Aprilie 1943 pe care-l vor acoperi băncile și populația Statelor Unite, împrumut care se urcă la cifra fantastică de 13 miliarde de dolari.

Ministerul de finanțe american a adus la cunoștință că împrumuturile americane în luna Decembrie 1943, lună în care cifra împrumuturilor atinsese recordul, au ajuns până la 9 miliarde dolari.

Numărul evreilor a crescut în Palestina

La începutul războiului populația din Palestina era de 1.420.100 locuitori.

In Septembrie 1942, acest număr se ridicase la 1.546.100 locuitori, dintre cari 925.500 erau musulmani, 126.400 creștini, 481.700 evrei și 13.100 din alte grupuri.

In cursul perioadei menționate mai sus, numărul evreilor a crescut cu 43.100, iar al celorlalți locuitori cu 83.600 persoane.

Comemorarea „părintelui republicii chineze"

Aniversarea morții lui Sun Yat Sen, „părintele republicii chineze" a fost celebrată cu mare solemnitate la Nanking, Peking, Shanghai și în alte centre. Serviciul funebru în capitală a fost celebrat la mauzoleul lui Sun Yat Sen, în prezența a mai mult de 2.000 personalități printre cari președintele Uang Cing Uei, ministrul afacerilor străine Ciu Min Yi și ministrul propagandei Lin Fot Ceng. După serviciul divin președintele Uang Sing Uei a arătat că visul părintelui republicii chineze, adică independența Chinei, a fost realizat în mod complet prin colaborarea dintre China și Japonia.

Atentat în insula Cipru

In insula Cipru a fost distrus cu bombe un hotel unde se afla cartierul general al comandamentului suprem britanic. Hotelul s'a năruit cu totul. Au fost omoriți 5 membri ai armatei engleze iar alți 50 au fost răniți.

India sărăcită de război

La ședința adunării centrale indiene, un deputat a declarat, în legătură cu legea financiară, că războiul a sărăcit India și că mai ales țăranii indieni au ajuns săraci lipiți.

Vorbitorul a arătat că dela începutul războiului depunătorii au retras dela casele de economie peste 500 milioane de rupii și numai din depunerile făcute de populația nevoiașă.

SITUAȚIA PE TOATE FRONTURILE

Orașul Harcov recucerit de trupele germane

Situația strategică pe frontul de răsărit continuă să fie dominată de operațiunile ofensive germane din sectorul sudic al frontului. Un comunicat special german a anunțat în seara zilei de 14 Martie 1943 ocuparea orașului Harcov. Pierderile sovieticilor în oameni și materiale sunt enorm de mari.

Deși deocamdată nu se pot da cifre definitive în legătură cu bătălia din jurul Harcovului, rezultatele parțiale de până acum concretizează această bătălie ca pe una de distrugere de prim ordin. Comandamentul sovietic n'a mai izbutit să-și retragă formațiunile echipate pentru războiul de iarnă din cauza schimbării condițiunilor atmosferice ca și din cauza puterii atacului german. Din această cauză, luptele din sectorul sudic sunt importante, nu numai prin prăbușirea planurilor ofensive de iarnă și nu numai prin pierderea unor regiuni cucerite cu prețul unor imense pierderi de oameni și material, dar și printr'o pierdere uriașe și continuă a puterii de luptă a armatei sovietice.

Luptele ce se dau la nord-vest, la nord și sud-vest de Harcov, precum și acelea din marele cot al Donului, continuă să formeze centrul principal al operațiunilor. Vârfurile ofensivei germane înaintează irezistibil, izbutind să lărgească teritoriile cucerite.

Dupăce cu toate dificultățile extraordinare, diviziile germane și române s'au retras cu succes, în conformitate cu planurile dinainte întocmite, depe contraforturile nordice ale Caucazului, sovieticii au căutat să ocolească pozițiile de baraj germane de pe Kubanul inferior sau să le distrugă prin atacuri frontale.

Ei au fost însă respinși pretutindeni cu pierderi grele. Două divizii sovietice au fost respinse, urmărite și nimicite în regiunea mlăștinoasă, unde a început dezghețul.

In ceea ce privește situația luptelor din sectoarele Orel și Staraia Russa, ea se caracterizează printr'o încetineală a ofensivei sovietice. Trupele germane au reușit să stăvilească înaintarea rusă, comandamentul german având singur inițiativa pe tot întinsul frontului.

OFENSIVA SUBMARINELOR

La Berlin se constată că marele amiral Doenitz a deslănțuit o nouă ofensivă a submarinelor, profitând de învățămintele trase din luptele duse în anul trecut, transformând Oceanul Atlantic în teatrul principal al războiului maritim. Este cert că forța combativă a Angliei și Statelor Unite este în strânsă legătură cu posibilitatea unei navigații nestingherite dealungul Atlanticului. Datorită operațiunilor submarinelor germane, traficul maritim al aliaților, în special în Atlantic, este foarte amenințat. Numărul mare de vase aliate scufundat recent, dovedește că marele amiral Doenitz strânge pe fiecare zi, din ce în ce mai mult, cercul de fier al atacurilor submarinelor germane, paralizând traficul maritim al anglo-saxonilor.

LINIȘTE PE FRONTUL TERESTRU NORD-AFRICAN

Pe frontul terestru nord-african domnește liniște.

Luptele aeriene sunt în schimb tot mai înverșunate. In Tunisia de sud, avioane de vânătoare germane au împrăștiat o formație de avioane de vânătoare nord-americane, doborând fără pierderi proprii — 14 din 18 avioane inamice. In alte sectoare ale frontului, aviația germană a doborît alte 5 avioane anglo-saxone.

Pe apă, vedetele rapide germane au întâlnit în largul coastei algeriene grupuri de distrugătoare britanice. Printr'un atac cu torpile, două distrugătoare engleze au fost distruse. Toate vedetele rapide germane au venit nevătămate la bazele lor.

SOLDAȚII DIN ARMATA CIUNGKINGULUI DEPUN ARMELE

Peste 25.000 soldați din armata guvernului chinez din Giungking au depus în ziua de 13 Martie armele în provincia Shantung, declarându-se gata să colaboreze cu guvernul naționalist din Nanking. Trădarea acestui important grup de soldați din armata guvernului din Giungking este o urmare directă a faptului că generalul chinez Sinenei, care a fost făcut recent prizonier, a declarat că se pune la dispoziția guvernului din Nanking pentru a colabora la pacificarea țării.

Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIATRAIANĂ", București, str. Sărindar 5-7-9 (tel. 3.84.30 înmatr. sub Nr. 156/942 la Reg. Of. Comerțului București.

Tipărită la 16. III. 1943